

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. бр. 04/2007

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 01.февруара 2008. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.
Можемо да почнемо.

Предмет данашњег претреса је кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези члана 22 Кривичног закона Југославије.

Веће је у саставу ја сам Снежана Николић-Гаротић, судије су: Винка Бераха-Никићевић, судија Веско Крстајић, записничар-Наташа Арсић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да видимо ко је присутан?

Тужилац Веселин Мрдак.

Окривљени Здравко Пашић.

Браниоци Горан Петронијевић и Мирко Ђорђевић.

Ту је приступила и сведокиња Драгица Мајурец, оштећена, као и сведок који је тражио неке посебне мере заштите па ћемо о томе одлучити накнадно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има примедби на састав већа?
Не.

Странке немају примедби.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се претрес одржи.

Главни претрес је јаван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени хоћете молим Вас да дођете и дате нам личне податке? Станите молим Вас ту. Ви сте давали. Добар дан.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте давали личне податке пред истражним судијом 27. септембра, јесу то ти Ваши подаци?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да.

ОПТУЖЕНИ ЗДРАВКО ПАШИЋ, са подацима као пред истражним судијом 27.09.2007. године, у књизи број I, страна 29/16.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да Вас питам још? Да ли имате неки надимак?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Везано за ову Вашу пензију, од када сте пензионер и да ли је то инвалидска пензија?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, а кажите ми да ли сте осуђивани или не?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо, добили смо неке податке у међувремену да сте осуђивани пред судом у Хрватској, хоћете ми рећи је ли Вам то познато или не?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да, то је било `86.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: `86.?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А везано за ово дело?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, него је била кафанска нека свађа и туча.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: То је била кафанска туча и тако на основу тога и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас на.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Други је започео, био сам са њим свадио се, посвадио се са милицијом и тако ја сам се ту нашао и тако да сам и ја ту, а нисам ни изазвао нити сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду.

Оптужени нема надимак, у инвалидској је пензији, није осуђиван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никакав се други кривични поступак против Вас не води?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не. Има прекршаја, али то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Други кривични поступак се против њега не води.

Оптужени поучен о својим правима у смислу члана 13, 89 и 318 ЗКП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово што смо сад уписали односи се на Ваша права у овом поступку, пажљиво пратите овај претрес данас. Можете да постављате питања, можете да дајете објашњења, можете да стављате примедбе и то је то од прилике имате ту браниоце, па ћемо видети сада да почнемо са оптужницом.

Главни претрес почиње читањем оптужнице Тужилаштва за ратне злочине КТРЗ 11/07 од 07.11.2007. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија опростите само, извињавам се. Ако буде потребно дуже да стоји, обзиром да он има једну протезу, дакле нема ноге и ја бих Вас молио да размотрите могућност да он ипак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада би то и питала оптуженог.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли хоћете да одете и седите.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Могу стајати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете и да саслушате оптужницу у седећем положају, нема, можете и тако. Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На основу члана 46 став 2 тачка 3 у вези члана 3 и 4 став 2 Закона о организацији надлежности државних органа у поступку за ратне злочине подижем оптужницу против Здравка Пашића од оца Манета и мајке Стане, рођене Кузмановић, рођеног 25.03. 1963. године у месту Броћанац, општина Слуњ, Република Хрватска, са пребивалиштем у Београду, ул.Церска бр.18, Србина, држављина СРЈ, ЈМБГ и остали подаци као у оптужници, што је

Кршећи правила међународног права садржаног у IV Женевској конвенцији о заштити грађанских лица за време рата, од 12.08.1949. године, члан 3 став 1 у вези члана 13 став 2 и члана 4 став 2 тачка А Другог допунског протокола уз наведену Конвенцију за заштиту жртава немеђународних унутрашњих оружаних сукоба, у другој половини 1991. године за време унутрашњег оружаних сукоба у СФРЈ, тада међународно признатој држави између ЈНА и других оружаних формација у саставу тадашње САО Крајине са једне стране и с друге организованих оружаних јединица Збора народне гарде и МУП-а Републике Хрватске, тада једне од федералних јединица СФРЈ, у ноћи између 22. и 23.12.1991. године на подручју општине Слуњ, у Републици Хрватској по претходном договору, заједно са Грубјешкић Миланом против кога је правноснажном пресудом Жупанијског суда у Карловцу, К.бр.2/01 од 16.11.2001. године окончан кривични поступак и који се сада налази на

издржавању казне, обојица као припадници организованих оружаних формација у саставу органа власти тадашње САО Крајине извршили напад на поједина цивилна лица која нису учествовала непосредно у непријатељствима и који је за последицу имао смрт једног лица.

Тако што су путничким аутомобилом марке «Мерцедес» црне боје дошли до Дома здравља у Слуњу, захтевајући да доктор Драгутин Крушић, иначе хрватске националности, пође са њима у Цетинград наводно ради указивања медицинске помоћи већем броју рањеника што је била неситина, па када је овај поступајући по њиховом захтеву и носећи са собом лекарску торбу пошао са њима наведеним колима, упутили се ван града ка месту Мали Вуковић, да би након што су се зауставили на паркиралишту испред гостионице «Сузи» и у моменту када је оштећени изашао из кола и упутио се ка улазу наведеног објекта, испалили у њега више пројектила са удаљености од свега неколико метара и то Пашић из аутоматске пушке, а Грубјешкић из пиштоља калибра 7,62 милиметра, наневши му при том вишеструке прострелне ране по целом телу, од којих је на лицу места наступила смрт.

Чиме је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

Констатује се да је оптужница прочитана.

САСЛУШАЊЕ ОПТУЖЕНОГ

За овим оптужени позван да се изјасни да ли признаје дело, да ли је разумео оптужбу, да ли признаје своју кривицу, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте чули ову оптужницу, добили сте је претходно, да ли сте разумели шта у њој пише, да ли признајете.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија опростите што Вас прекидам, да ли има сведока овде присутних?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Нисам разумео да ли су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли признајете да сте извршили ово дело, да ли признајете ове радње, да ли сте разумели за шта је тужилац поднео оптужницу против Вас?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да, али не осећам се кривим и има много неистине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Разумео сам оптужницу, ту има много неистине, не осећам се кривим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ћете данас да изнесете своју одбрану, обзиром на ону концепцију Ваше одбране каква је била пред истражним судијом? Имате право да се наравно браните тако што ћете да изнесете своју одбрану или пак да се браните на начин као и до сада?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па изнећу те поједине ствари ко је сматрам да нису, које нису тачне и доказати како је то било. Значи од почетка до како је значи кренуло јер овде има много ту ствари, значи како је кренуло, како је, да ли је одиграно да ли није, како, ко је организовао, шта је направио и тако даље. Одлазак, до краја и враћање назад, значи не негирам да нисам ту био, али ово што се оптужујем тако значи немам, нема ту тих ствари да сам ја починио и направио и организовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Ја желим да изнесем своју одбрану и да испричам како је стварно било, па оптужени даље наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете онда да почнете тако што бисте нам објаснили шта сте Ви радили тамо? Хоћете да седите или знате како узмите столицу па кад се будете уморили Ви сами седите, кад будете проценили или кажите да направимо паузу.

Кажите нам шта сте Ви радили тамо у то време `91. па после `92. па шта сте тад тамо, јесте били у некој служби или сте се бавили неким приватним послом и тако?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја сам рођен у тој општини, кућа ми је тамо и мјесто ми је тамо. У време тих догађаја која су се дешавала ја сам, то је почело давно `90. , `89. и тако даље. Значи под тим притиском тада те хрватске војске и тих њихових такозваних МУП-оваца то је била војска само се тако звала. Значи није се могло обастати, радио сам у Ријеци у Опатији и тако долазио сам и они су, шта ти радиш ту, као ја, каже твоје је место у Србији и тако даље. Били смо тако у тим лошим односима, пошто смо ми ту, ја сам живео у том крају то су школски мени другари, знамо се и то није било велико место, кад су се сви знали и тако био сам то провоциран и тако даље, на те неке начине и на крају када је било, дошао сам оно за време, за време оно Ускрс.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: `91. нисам могао да обастанем тамо, значи било ми је претња, ниси нисам могао ући у кафану, ниси могао доћи нигде, пита те шта радиш ту, твоје место ту није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то у Слуњу или у овом селу?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: У Слуњу и околици и свагдје до Коренице, јер у Кореници су тамо били, још нису примили шаховницу и тамо су били та

власт крајишка. Ја сам онда напустио то после Ускрса кад је било на Плитвицама оно први догађај, шта се десило оно и ја сам отишао тамо. Тамо сам био у Личком корпусу, цело време сам био тамо до пада Слуња.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Лички корпус је ли то ЈНА или САО Крајина?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: То је Лички корпус, 15. Корпус, то је српска била војска `91.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ЈНА?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: ЈНА и тако ови као добровољачка и тако то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим сви су били заједно тада, добровољци, ЈНА и то?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Заједно. И кад је Слуњ пао то је било ја милим или 16. – 17.11.`91. пошто сам ја тамо цело време био у том Личком корпусу тамо нисам овамо ни ишао, ја сам да пређем ипак да се браним јер тада су били прелази и тако, били су остављали су групе које су биле у Слуњу и тако. Као да дођем на чишћење тих група и тако као тај интервентна јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите групе које?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па групе које су остале Хрвата, има који нису изашли, они су остајали и тако, поједини и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим војне групе, је ли тако?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па њихове, да, али су били чини ми се, увек се сматрало као у цивилу и наравно сваки цивил је био чим дође у случај да се оно остане у групи или дође до неке ситуације, он скине одело и каже ја сам цивил, сви су били цивили. Код нас су и бабе убијале. Налети се на тако нешто и то и онда кад сам ја дошао ту да идем бранити као свој крај, остале су те групе и тако. Ја сам дошао у Слуњ, пријавио сам се као да будем тај, јер сам био тако способан и да браним и да те терене претресамо и тако даље, те групе да се виде шта како. Тако ватали смо и онда, јер је кад је Слуњ пао било је пар мртвих и 6-7 рањених, после пада Слуња је било 36 мртвих, у року од месец дана. То су групе које су остале и ликвидирали наши људи, по 6-7, по 3-4 и тако. И тако сам дошао да то рјешимо, да мислим не да рјешим него да помогнем ту јер сам из тог краја, знам све и тако. Дошао сам, пријавио сам се ту у станицу милиције и они су мене распоредили као полицајца, ја као прво нисам полицајац и то, али ајде. Били смо пар дана, ја сам тамо свега провео у Слуњу па негде 15 дана, да ли који дан више или мање, не знам. И ми смо у ту јединицу дошли и ја сам у тој јединици. Били смо пар пута, наврата тако претресали те терене и те послове обављали. Прошло је 6, 7, 8, 10 дана, не знам колико, мене распореде да ја као полицајац да идем ја на пункт у сред града држати пункт. Ја сам то одбио, овом командиру ја кажем ја пункт држати у граду нећу јер немам шта да ја тражим, ја сам био други сам био, нисам ја полицајац да ја сад шећем по граду и да нема се што држати, не знам зашто и тако. Ја сам то одбио и онда био сам да напустим, значи нећу више да будем у тој јединици, враћао се назад и то. У међувремену ту, сад да ли је то било, колико је то шта, дан, два пре или после и тако ја сам био значи пар дана сам оно шетао, нисам био, не смијем ван, нисам хтео значи ово нисам

прихватио да будем, држим пунктове као полицајац, ја сам био слободан, одбио сам то и нећу и овај каже мени командир каже баш ти тако вели не држиш пункт и то, реко не, ја га држати нећу јер ја нисам за то, нити сам ја то не могу радити зато што нисам ја тај, имаш ти неке друге који то могу.

И ми смо шетали, струје није било, то је било у «Парк», хотел «Парк» у сред Слуња, на аутобуској станици и ту се дежурало пошто је био слушен полицијска станица и ово како је оно било, тенкови и шта ја знам оно у паду Слуња и како је оно било разорено, ти су људи који су тамо били, ја те људе ни не познам. Ја познам тамо можда из виђења пар људи, значи ја тамо јер сам ја, ја сам отишао од 17 година у Опатију, ја сам тамо 12 година радио па сам долазио и тако да се нисам дружио и онога кога знам то су били оно поједини. Ја сам тамо те вечери био, пред овај догађај што се десило, људе те нису познали, мислим нисам се толико са њима везао зато што сам ја провео у Ликом корпусу све време. Наишао је тај, и то није било свјетла и ови дежурају и ја онако шећем, базамо, причамо тако са појединима и тако, каже дође мени, комешање неко, не знам ни ја и тако, дође мени овај Грубјешкић, видио сам нешто се дешава, сад не знам шта и како, шта како то, не знам јер ја са никим нисам имао, ни контролисао ни то, мене ови сведоци не познају нити ја познам нити сам икад са њима проговорио једну рјеч нити сам био нити сам се дружио, нити кафу попио. Значи никада, никад се нисмо задржали једне минуте да смо, да он мени може рећи ми се знамо или не знам ни ја како или да ми је могао нешто рећи. Значи не познамо се, њега никад нисам видио као и што овде сам први пут. Тај Грубјешкић ми је рекао каже има неких погинулих, рањених у Цетинграду тамо не знам ту то место, шта, како, каже ајде са мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ћу да Вас замолим сада када будете причали да не спомињете имена сведока. И ако сте их видели у оптужници, кажете да их не познајете, него да то онако мало описно обзиром да су сви тражили неке посебне мере заштите.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не знам зашто. Ја сам први пут сад чуо да су ти сведоци, значи мене то нити је до сад интересовало ни што. Ја ето, ја сам ту био, не осећам се ни грама кривим, ето Ви процењујете колико сам крив зато што сам се ту налазио, а значи ни у организацији ја нити сам починио то, тако да се нисам никад ни спомињао, ево ја први пут сад чујем за те сведоке, ја сам чуо наводно само за ту једну женску која је била, да је она била сведок а ове друге нисам ни чуо нити знао ни који су, нити ћу их споменути.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и кад је дошао Грубјешкић и каже ти рањени?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Он дошао мени и каже има тако, ја сам био у униформи и тако он је, ја мислим и он је био, не знам га, значи не знам, али пошто је то таки догађај у тој ситуацији ратној, каже идеш, не знам, ајде идем. Шта треба, не треба ништа, само ајде. Он седе у кола, отишао горе, то има од тога «Парка» до Дома здравља има, па има километар да ли нешто више или тако, не знам тако окупило ме. Он излази ван, паркира се испред, ја сједио сам у ауту, и он оде тамо и како што не знам ни ја то то, и ја сам испред, значи

испред болнице, ја сам био испред, оно код аута испред тако и он то заврши тај посао и видио сам ову стајала је и она испред ова та женска која је сведок. И иду њих два, доктор и овај Грубјешкић, сједошмо у ауто, ја сам сједио отрага, мислим да сам сједио отрага, ипак је то су прошло много година, отрага, значи нисам имао ни пушке, ја пре тога значи пре пушке нисам дирнуо, пре овога догађаја на пар дана, јер сам како сам ја одбио да будем на пункту томе значи ја сам пушку оставио, базао сам по, шетали смо по Слуњу, тако да ја нисам имао потребе, по граду, нисам ишао на терен, нисам ишао нигде. Значи нисам је ни узимао у руке, нисам имао потребе. Значи пушке нисам ни имао код себе, пар дана пре тога и тако. И ајде ми одемо тамо, значи запали се ауто и ту је сјео овај други тај сведок кога ја не знам, никад у животу нити сам рекао му нити он мени, значи исто ко ово код вас, ко пред вама сада. А тако ни Грубјешкића не знам, значи никад га нисам, ја сам њега можда видио ко у Београду што шећем, видио сам 5 хиљада људи, не знам никога.

И ми одешмо тамо, сели смо на пункту, кад смо пролазили тај пункти што сам ја требао да будем на том пункту, ту су били поједини људи, погледали су и прошли. Прошли смо, отишли смо тамо, на то место где је та једна гостиона, изишли смо како смо изишли. Изишли су нај прије овај возач, доктор, и ја за њима. Овај сведок ја мислим да он је исто изишао, али он се није мицао од аута, значи од аута до те кафане како је паркиралиште, значи није могло бити на 50, 100 метара ауто него како је паркиралиште, чисто је то је испред стало се. Сад колико је могло ту бити, да ли је могло бити 15 метара, 20 тај ауто од кафане и можда чак и ближе. И ја сам изишао и њих два улазе у кафану. Кафана има ја не знам да ли има две, три степенице колико има не знам и то се тако десило.

Значи ја сам остао, изишао сам из аута, кренуо сам, ја не знам да ли сам, да ли сам прву степеницу, да ли прву или пред прву или на прву сам стао само, значи само дошао, дошао значи колико то може бити овако шта ја знам метар, два, не метар колико не знам, испред значи на вратима се то десило, на вратима је било, значи био је како је доктор први ушао, он је ушао у просторију. То је била кафана разрушена, мала просторија, то је кафана била значи, гостиона. Колико је могло бити она простора, можда је дно 4 са 5, 5 са 5, колико може бити не знам и како је ту ушло се ето то се тако десило, значи ја испред сам и ја сам био иза Грубјешкића, нисам имао пушку, значи нисам је поседовао прије тога ни после тога, значи нисам имао. Имао сам пиштољ у себе, 9 милиметара, «ВИС» онај голе цеви онај. И то се тако десило како се десило, значи на том тако кажу, чуо сам пише тамо да каже да се пуцано са два краја, из два оружја, значи нема о томе ни појма. Значи ово што сам рекао гарантујем, значи свачим да то нити, било овако дословце. А сведок тај је био, значи он је изишао из аута, значи нисам сад толико нити сам га пратио не знам ни ја, он је изишао из аута, овај у ауту је био и изишао је, кад је изишао не знам. Значи али углавном изишао је кад смо се ми враћали назад он је сјео.

Сјео је опет напред уз возача, овога власника аута, ја сам сјео отрага и тако. Реко шта се то деси, каже ћути. И ја, и одмах се ишло назад.

А кад је то било, значи та дешавања, улазак у то, кад је доктор ушао, значи како се то дешавало, значи било је 6, 5-6 метака, 7. У томе како је он тамо отишао у салу, овај је остао на вратима, пуцњава је била, у томе пуцњави је било кад сам ја, колико сам ја видео отрага, он се окретао, значи кад је он добио, да ли је добио један или два метка, он се окренуо, како се окретао он је кренуо можда метар и по, корак и по, два и у томе је тада и пао. И ми смо запалили и отишли и тако је то било. Ми смо сјели значи, значи ја велим реко шта, како то тако направи, тако. Каже ћути и готово. Ми смо сјели у ауто и отишли, нико ништа није у том рекао нити сам то, јер се ми не познамо. Ја сад да сам ја њега знао, да сам ја то, да сам ја то организовао, да што, ја би рекао ало зашто, како то тако. У рату је било свакаквих дешавања, али да тако се нешто може то и он ћути, јер не знам ја, ја њега не знам. Ја њега да знам или би ја њега или не знам ни ја, углавном нешто би му учинио, зато што је то направио тако на тај начин. И због чега је направио. Јер ја не знам, они се знају, ја сам доктора знао од пре, моја је матер ишла тамо доктору, ја никад нисам ишао код њега доктору, знали смо се овако, ја никад нисам ни помислио на њега нити сам имао нешто да би ја њега било шта и како. Значи, да је он био неки екстрем, да сам ја имао против њега нешто пре рата или прије рата, јер прије рата ја сам имао у Слуњу многе њих са којим сам се свадио, тукли се, тако оно ко момци, али нисам имао против њега ништа нити сам га имао за шта, нити сам се чак њега ни сетио. Ја сам тамо, ми смо тамо јели, доручковали, ручали оно пар пута сам јео колико сам тамо био 10, 15 дана, ја сам тамо јео можда 5, 6, 7 пута, та женска сведок и ја сам њу виђавао и тако добацивали, шалили се, ја њојзи тако, ја сам њу виђавао у трпезарији где смо ми јели. И тако она никад ништа није, нити сам ја њега нити видео нити сам имао значи ја нисам могао, а да смо што се прича и тако што се мени намеће да сам ја и тај Грубјешкић могли то, значи нисмо могли јер се нисмо ни познали. Значи, никад се у животу јер колико сам вас упознао, толико сам видео и тога Грубјешкића.

Он је када је дошао к мени и каже рањени, ситуација рата ја имам у рату тога доста, имао сам, мени је рат почео `89. године и реко ајде, и тако да сам ја кренуо и шта ја знам, тако да нисам, значи пише се као да смо се договорили, значи нема везе, значи нисмо се, ја не знам да ли се може два човека који се не познају никад се видели нису да се могу договорити, мислим ако ме, не знам да ли може, ви то знате, ви процените, али ја по моме немогуће, немогуће.

Ето сад толико колико сам, значи ја сам био ту, не негирам да је било то изведено како је изведено, значи не знам Ви процените, ја значи имам само ту што сам се нашао. А нашао сам се, ја да сам знао да ће то тако бити, то другачије би се било одиграло, значи ја бих рекао овима шта је, како, зашто, како, значи не иде то тако. То се тако није могло, значи али је, али према никоме нисам имао ништа нити доктора се нисам ни сетио. То да је био то неко да је он био моје годиште или рецимо да је био неки мога фаха и свега,

па да смо се закачили у фудбалу или било чега, прије рата. Мислим ја сам то имао, ја сам одлазио у кафану он каже мени што ви, да ли знате да је забрањено псима и Србима да улазе у кафану, ја сам у том моменту мислио сад да га негде видим да могу да га уватим ја би га, не знам шта би. Да сам ја такога срео, вјероватно би и ја био, било би свашта, али ја доктора нити сам, значи нисам уопште био на памети нити сам га се сетио кода га никад нисам ни било ни видео.

Тако, ето тако се одиграло, а што је то даље било, како и због чега. Ни како су они не зна ја, да ли се они знају да ли се познају, како је то ја не знам. Не знам јер нисам чуо, и никад ја нисам нити је мене ко позвао за то, ја сам чуо на улици то се сутрадан причало већ, вели Пашићу шта то, ето тако одиграло се, јер свако је оно, значи ја сам ту био, реко ето тако десило се, видиш одигра се и не знам како, никад мени више нико није споменуо то, зашто си направио, јеси ли направио и то, као само су чули као да сам ја ту присуствовао, значи био. Значи ја сам био, како, што, значи нема теорије да би био, нема шансе да би то било тако да сам ја знао да ће тако да буде јер то се догодило за 5 минута, 10, 12 колико јер од болнице до тога мјеста ја мислим да нема више од па нема 3 километра. Нема.

И ја сам кад сам ја, кад се кренуло отуда, значи отуд се иде, ја ћутим и сад сам ја и нервозан, то зашто се тако догодило ипак сам ја и другачији од њих и гарантујем и да сам био и способнији и бољи, ја кажем како то и шта да ја сад радим. Не познам њих, не знам ни ја, то да је био неко мој који сам ја имао са њим или да сам сурађивао, нас два би се свадиле и било би свашта, али ја реко не знам шта, реко ајде направили су не знам ни ја зашто како, ето само што сам се нашао ту. И ја одлазим, значи ја ми одлазимо, ја сједе и кад смо дошли близу тога, значи у Слуњ, у сред Слуња, ја изиђем из аута, значи напустим једноставно изиђем, нити сам рекао здраво нити ништа, ништа, ја одлазим тако, они су њих двојица су отишли, тај сведок и тај Грубјешкић, они су отишли. Куд су отишли, мислим читам овде како сам добио, пише да су отишли назад у болницу и да су вратили неку ту торбу што је понешена. То сам читао, то не знам да ли је, јер ја никад значи ја кад се та ноћ догодило, то те часове значи то је било од не знам ни ја колико је сати, је ли било поноћ, не знам ни ја нисам гледао, ја никад више са њим никоме, значи нисам проговорио једну рјеч, нисам га видио. Да ли сам га можда видио ја на 10 метара али ме није интересовао, нити га ја знам, нисам га видио и тако да се никад више ми нисмо проговорили нити сам ја њега видио, нити сам га познао, ево сад да га доведете овде ја га не могу познати, јер 17 година је прошло нисам никад се са њима значи ни прије ни после дружио.

А десило се тако. И та пушка, ја гарантујем свачим, значи уопште је нисам имао прије тога на пар дана у рукама ни после, не знам, ја сам се ту задржао, ја сам онда напустио значи ту, те. Ту је било свашта, ја нисам био, ја у животу нисам узео ни 5 динара, у животу, ни у рату нисам узео 5 динара, било је то неко узме телевизор, вамо тамо по тим градовима и шта и шверц и то, никад у животу нисам 2 динара узео нити сам кад у животу шта украо. Био

сам тако, попијем па се побијем у кафани и тако, али никад у животу нисам никоме нажао направио и учинио, него једино тако, украо никад у животу нисам. И ја сам онда био ту, не знам пар дана, 3 дана, 2, 3 колико и онда се вратим назад у Корпус и ја сам био пратилац команданта 15. Корпуса, Мише Шупута и то цело време, тамо сам се и оженио и био тамо, провео те дане и то.

Ето то је све како је било, нема ни слова ни више ни мање. Е сад који је то и шта је то било између даље и њих не знам колико, они знају, колико су возили, да ли је што било, ја не знам, не могу рећи ништа зато што не знам јер и њих не знам а и после тога ме није интересовало. Интересовало ме само што сам се ја ту нашао и да се то догоди да сам и ја крив, ето то.

Ја сам покушавао да ја нађем да ја њих баш сретнем и обадва у то, тај одмах истих тих дана, да речем слушај како се то десило, зашто се то десило, вјероватно ћу и ја бити окривљен зато што сам се нашао ту, али ето они су то ишли ја њи нисам ни знао и тако да сам то замерао, и онда је тај поступак после проша.

Мени нико нити је у милицији нити је у суду, нити ме ко звао, никад ракао ни једну реч нити ме, мене никад није да је мене позвало тамо на суд или то, не знам наводно да је било суђење после. Ти записни били и шта ја знам. Значи

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ајде онда да Вас питамо, односно да Вас прво ја питам нешто. Кад сте те.

Можда ме Ви нисте чули.

Кад сте почели те '91. године да учествујете у борбама, јесте се прикључили војсци, јесте регрутовани, јесте били у Територијалној одбрани, под чијом сте командом били и у којим сте тим неким операцијама учествовали? Да ли искључиво на том подручју Слуња, Коренице или сте ишли још на неко друго место?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, ми смо били на, тај Лички корпус он је зхватао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте се Ви пријавили као добровољац или су Вас регрутовали?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па ја сам, како се то може сматрати у то време и што то, како се то дешавало, значи као прво ја сам морао напустити тај свој крај, значи ту Слуњску општину, то је било до зла бога, јер то су људи били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и где сте отишли?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Отишао сам у Кореницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и тамо се јавили?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Из Коренице сам отишао у Голубић и био сам у Голубићу на обуци и вратили смо се назад, као та јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вас је обучавао?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па обучавао, био је тамо капетан Драган.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то онда војска или ТО или неки добровољци или?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па то тако та војска, ти оспособљавање тих људи да се зна руковати наоружањем, даш му зољу, пушку, тад у то време је мало ко знао о зољи, оси, не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико Вам је трјала та обука код капетана Драгана?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па 22 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте иза тога задужили, ко Вас је рапосредио после?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па остали смо, онда смо били распоређени у војсци. Имали смо тај као нас бољи, способнијих младића који смо издржавали те обуке, отишли смо у Кореницу и тамо смо били распоређени у војсци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова Југословенска војска, мислим?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: То је био тад «зонски штаб» зван тако, била је војска значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова Југословенска војска?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па Југословенска војска, та Крајишка звана, такозвана били «Мартићева» то тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте добил неку униформу и то оружје што су Вас обучавали?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, које?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Добили смо то оружје које ....., јер тад је било на Љубову, тад је било свуда околу било је тако то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али Ви које сте добили?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Аутоматску пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И униформу ону маслинасту?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Униформу шарену, оно је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шарена?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Шарена, крајишка, прва она што је била то смо добили и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда сте учествовали у тим операцијама?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Како зависи учествовали тачно, било како где, када, пунктове држали смо јер је то био почетак, значи тад је био почетак, тад се још оно није било пуцњава и не знам ни ја шта, него било је тих појединачних, али држали су се пунктови и тако даље, пролази да не би пролазило и шта ја знам тако, сурадња разно разна јер су ишли људи, људи су још увек тада су комуницирали, ишли су. Онда оно иде, не зна зашто иде, како иде, па се контролисали и тако даље, није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Контролисали сте овако живот грађана је ли?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Нормално да, само било је то напетост и било је та контрола. Ако је неко ишао рецимо да би тамо био од Плитвица, Дрежник, Ваганац, та околна села хрватска, јер било је граница, граница је била Корана, значи на Плитвицама, на мосту, они су били тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који они?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па Хрвати. Хрватска војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војска хрватска или полиција или шта?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: То је после, одмах после онога Ускрса, оно кад је прво дешавање на Плитвицама шта се десило и тада они су били на мосту, значи они су били тамо јер Кореница није никад примила шаховницу, јер оно како су они дјеловали, то ишли су, они су давали рецимо Хрватска та и војска МУП-овци, они су дјелили, узимали општину и дјелили су шаховницу, значи свако је морао носити на глави, полицајац и службеник мора носити шаховницу. И тад је Кореница одбила и тамо онај део Книна, та Крајина, одбила је тај део, одбила је шаховницу и тако на основу тога ми смо отишли тамо и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а кад сте кренули у те операције у Слуњу?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Те операције кренуле су после пада Слуња.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то било?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па ја мислим, ето Слуњ је пао ја мислим датумски нисам га биљежио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, отприлике?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Отприлике ја мислим да је био 16. или 17.11.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад је Српска војска ушла у Слуњ, је ли?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да, ослободили га. Није било нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте почели да га ослобађате?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па ја мислим до пре тога на пар дана, 8 дана, 10 кретало се, значи ишло се и од Војнића, ишло се од отуда био је дио Личког корпуса који су ишли тамо, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од кога сте ослобађали, мислим ко је био, од кога сте ослобађали Слуњ је ли тамо била нека војска?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Од Хрвата, од Усташа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а кажите ми у тим операцијама осим војске ко је још учествовао?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Војска и ти добровољци који су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који добровољци?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па добровољци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли су имале те јединице неке своје називе или?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Добровољци су били и мој отац је био добровољац јер је био 70, 60 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питам Вас да ли су те јединице имале неке посебне називе између себе?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Није, то су били по корпусима, сад који су називи, нису имали. То су били, то је рецимо био корпус овај, корпус, сад чета, биле су чете, били су батаљони и тако даље. Али они су ишли кренуло је, значи овај рецимо чета или шта ја знам ишла је одавде, ови су ишли горе у Слуњ, они су само остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, је ли су биле неке групе које су имале посебне називе?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Нису, нису, то су све те приче и то су све лажи. Значи ника група није могла сама отићи да одреагује и да направи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сама, него са војском је ли су биле неке групе?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, то не знам како Ви сматрате групе, групе не могу бити, има способни, то су рецимо били извиђачи, јуришна јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е те групе је ли су имале неке своје називе или не?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, те јединице нису имале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или неки добровољци који дођу заједно па да имају неки назив?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Они су сами себе, ко што и ја сад могу себе назвати, ја имам ту своју јединицу боље способну или боље наоружану, па могу ја рећи, назвати да је назовем како ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И је ли су били неки који су се тако сами назвали некако?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не знам, ја их не знам. Ви мислите да као сад ја, али тад у то време ја нисам био тако се није звала јединица. Ми смо рецимо били та јединица у којој сам ја био, из почетка, ја сам био то је била као није била јединица него нас је било као једно можда 15-20 која је нами намјештена. Значи после, ми смо били та јединица тад оно значи из почетка, рецимо ми који смо били угрожени са те стране који нисам могао остати ја кући својој, јер ја кад сам отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и која је то Ваша група, како је ли она имала неки назив?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Није било назив, него смо ми имали на ауто написано којо смо добили то ауто, писало је као «осветници», па је то после, а то нема везе као «осветници».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу то били ови неки људи тамо из тог краја што би рекли из локала, је ли?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: То су били људи из краја које је тако написано, али као «осветници» нема то везе о томе, значи није оно ето то су оно људи, «осветници», мислим никад није било нешто, имали смо то, значи јер смо били способнији и не знам тако, јер нису тамо људи су ишли тамо који могу бити и гладни и жедни и на киши и на сувом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, јесте ви ишли заједно, мисли у операције вас 15-16?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ишли смо увијек, увјек смо ишли у саставу свако значи без никад нисмо могли отићи сами да нешто учинимо или направимо него је увек било неки распоред, ако је било негде тврђе, неки рецимо да има тамо јер су они са стране кад су имали, погине онај, погине, то су групе, погине, ми смо као способнији ишли као први да се ослободи и шта ја знам тако, а никад нисмо дјеловали сами.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих вас 15-16?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: 15-16, 20-30 зависи. Не као ми него значи ми идемо ми и још са нама иде тих, зависи од супротне стране колико има и шта ја знам. Никад нисмо дјеловали сами да смо ми сад ја команду и идем напред, не знам ни ја што или не знам, него.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам, тад 16.новембра кад је успостављена ту власт у Слуњу, и када сте Ви ушли каква је то била власт, је ли успостављена и нека цивилна власт, је ли организован живот?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па тад се почело, тад се почело, то је било срушено све и тако даље. Они су дали отпор, њих је било око 1 200 остало и више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него кад сте већ ушли, сад тај отпор сад то је све већ готово и Ви сте већ ушли и како је онда успостављен ту живот, како је организован, кажете да је полиција била у том хотелу?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ми смо то, значи овај корпус који сам и ја ишли, ми смо кад смо дошли то, кад се ушло у Слуњ, ми смо се повукли нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војска се повукла где?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не војска, него корпус лички који је био значи ми као та испомоћ како је било, ми смо се повукли назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где назад?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Назад у Кореницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ово је општина Слуњ, ово је Кордун.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли остала нека војска ту?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Остала је, остали су ови из Слуња, из Слуња, значи тај корпус Кордунашки, из Кордуна тај корпус је држао тај крај јер Лика, а Кордун је посебно. Они су остали тамо су и остали су, значи одмах основали су станицу милиције, шта је знам тако редом. Ја сам, значи ја нисам остао ту, значи ја сам отишао назад у Лику, значи тамо где сам био, па сам ја после кад се већ након шта ја знам након пар, 10-15 дана колико има не знам ни ја, ја сам вратио се тако и пошто сам тамо рођен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте се својом вољом вратили или Вас је неко послао?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Својом вољом, својом вољом, ето тамо сам био, тамо је већ било оно држале су се границе, било је као примирје, УМПРОФОР тада и као то примирје, реко идем тамо да видим. Јер сваки дан погине један, два, пет, шест, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко Вас је у полицију тамо коме распоредио?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Није нико, није нико него сам дошао у станицу и јавио сам се, разумеш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је био тамо неки као шеф?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Био је Милош Пајић, тај наводно он је узео он је отуда из Војнића, они су узели Слуњ, као он је био командир и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И је ли сте Ви онда задужили униформу, оружје?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добили?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, него сам имао своје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А које?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Своје које сам донео из Личког корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да, а које, које?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па аутоматску пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и униформу?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Униформу сам имао своју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ону маскирну или плаву?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ту онда радите као полицајац?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Радим, ја значи ту никад, кад се то, тад они још оно формирају, значи они су као то још тад станица није да је нешто радила, него тако они су се формирали. Онда сам ја дошао реко слушај тако и тако то да значи и да будем, значи ја нећу да држим јер ја мислим нисам ту да ја будем полицајац и да ја по Слуњу базам, значи моје способности мени не доликује да ја сад да ја по Слуњу базам, да легитимишем бабе или оне жене или не знам ни ја кога, у рату. Ја сам тражио да будем у тој јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој јединици?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па тој, та јуришна и та специјална јединица која је, да будем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било у оквиру полиције нека јуришна јединица.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: То је било у оквиру полиције, да, војска и полиција, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За потребе које?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па потребе ради случаја дешавања, упада група неких или не знам ни ја дешавања неког.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И јел сте распоређени у ту јединицу?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја сам тамо био распоређен и не знам били смо једном, два пута и кад се то завршило, то више као смо оно мирно је нема више тих, каже идеш држати пункт, реко ја га држати нећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то пункт држала војска, полиција?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Полиција, у сред града држи се пункт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према овом мотелу «Сузи»?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ма јок, у сред града Слуња.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У сред града?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: У парку, иза парка, на мосту, пре моста слуњског тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је пунктова било?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Био је тај један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А према овом мотелу «Сузи», ресторану како се зове?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ништа тамо није било пункта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где сте Ви спавали за то време?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја сам спавао, па пута спавао сам у хотелу, а ишао сам и кући јер ми је кућа била не знам 10, 12 до 15 километара од Слуња, тај Броћанац звани, тамо према Плитвицама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ту био некако организован живот, кажете да сте заједно јели, тамо?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ми смо док смо значи, док се радило, док си био ту дежурство, док си био у обавези тој, онда смо оно у време тога док нисмо били на терену, кад смо били у Слуњу ми смо јели тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су биле просторије полиције?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Биле су тад у то време у тој хотел «Парк», како се зове ја мислим «Парк».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А станица?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: На аутобуској станици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не станица полицијска је ли постојала?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па ту је она у тој улици, само није то станица била то се ушло и узело се просторија и тако ту, није то било, то је било само формирано исто као да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па била је нека касарна у Слуњу?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, била је значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Раније?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: У том парку је била само тада, а права станица милиције што је прије рата било, она је била срушена и запаљена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она је била срушена, а касарна нека војна је ли била у Слуњу?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Касарна није била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од пре рата?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Касарна је била на полигону, испред полигона је била касарна, а у полигону је био тамо у Мочилима, заправо да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се тиче људи који су остали сад ту у Слуњу и који ту бораве, како је њихов живот био организован, ко је ту остао, шта је било са Хрватима?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па остајали су поједини. Остали су поједини који због каквих разлога, зашто је остао, је ли остао баш као неки да је оно баш да је неутралан, да је био, све се прича о цивилима. У рату је не знам ко био од вас и шта како, кад се прича јер кажем сви смо цивили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ја питам Вас за ове овако, обичан свет где су били Хрвати, јесу сви отишли?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Цивила није било јер не може се бити, има цивил и у цивили војник у цивили и ван цивила. Остали су поједини и тако, они су ту остали како су остали не знам ни ја, неко је дигао крпу и остао, зашто је остао не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесу ли смели они да остану, је ли им нико није бранио?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па они су остали, смели не смели, сад зависи како, ко им како наиђе на њих, шта ја знам, то је био рат, људи су били јако много свакаквих расположења. Ја сам био кад је два брата погинула и овај трећи, значи погинула му браћа у заседи, сад тај човек какав ће тај човек бити ако наиђе на некога било кога шта ја знам, како ће се односити. То је било ситуација, зла, сваки дан се гледало мртво, али све млади људи, нису ту гинуле бабе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, хоћу да Вас питам је ли Вама било познато који су то Хрвати, питам Вас због овог доктора, каже се овде да је он Хрват, је ли Вама то било познато или не?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Шта да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је он Хрват и то да значи да је он остао ко Хрват?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да су остали још неки?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да, знао сам ја њега да је он Хрват од пре, значи. Знао сам али ја нисам, мислим није ме занимао он као нико зато што ме није занимао он да је био значи мога фаха и моје као ја, па да сам ја нешто имао према њему ја би се њега сетио, не знам. Ја према њему нисам, ја сам њега једноставно избрисао и заборавио, тако да ја нисам према њему имао ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам, је ли било тамо неко председништво, нека општинска власт организована?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па били су, колико су били организовани колико шта, али је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је био председник тај неки?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не знам, не знам никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад кад сте дошли, ништа нисте видели од те организације?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не знам ја сам, мислим не знам колико ме можете схватити, значи ја кад сам тамо дошао не знам ништа, значи ја сам дошао у ту јединицу сад да помогнем зато што сам са тог краја. Значи дошао сам из Личког корпуса и сад ту распоређен, ја не знам никога. Значи ја сам се уклопио тамо у Лички корпус, ја сам тамо провео 2 године, ја сам тамо више био јер ја сам радио у Опатији и Ријеци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нас ово интересује ово знате време ту у Слуњу, зато Вас питам је ли Вам познато да је ту организовано неко председништво?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не знам, вјероватно је било, не знам, нити ме интересовао ко тамо, ја кад сам тамо дошао ја сам мало и сам од себе одважан, значи није ме интересовао нико. Ја кад сам се могао дружити, могао сам, ја се нисам хтео дружити са неким не знам ни ја свакаквим и онда тако смо добар дан, довиђења. Нисам се упознавао са тим људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а кажете ми да сте дошли са том аутоматском пушком, а онда одакле Вам тај пиштољ што сте имали то вече?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Мој пиштољ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте и то имали?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Мој пиштољ који сам ја, ја имам годину и по дана рата пре тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте исто имали?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па имао сам, то је мој који сам ја добио и задужио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то сте задужили исто?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па да, ја сам био у тим јединицама, али ја сам отишао значи, сво ми је, још годину дана живио и нормално су људи живели кад сам ја морао отићи из те општине. Значи ја кад сам дошао из Опатије, ја сам радио у Опатији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а да Вас питам.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја сам дошао, ја сам одмах био ухваћен, где си зашто си како си, значи из чиста мира, јер тад су мене, тад су Хрвати, МУП-овци они су ватали поједине људе које су сматрали да би могли да сметају у то време њихово, шта су они како су они план тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад то Хрвати и МУП-овци, али Ви.

Оптужени Здравко, да Вам кажем, сада се ми концентришемо баш на ове дане и на овај догађај, а то то ћемо ми исто Вас да саслушамо у погледу тога како је тај Ваш живот био пре тога и тако све те ствари које су Вас мучиле, уколико сматрате да је то важно за Вашу одбрану, али сада сам хтела да Вас питам, питам Вас за то председништво јер овде каже овај неки велики овај аутомобил и тако тај са којим је то доктор ишао то вече, је ли то било нешто у функциј те општинске власти или тако нешто?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не знам, ја Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту ништа нисте приметили, мислим до те вечери?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја ово што сам рекао, значи ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте радили свој посао ја то разумем.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ама нисам, ја сам радио, ја сам дошао да би одрадио, да би радио свој посао зашто сам, како сам и колико сам способности своје, ја нисам био те способности да ја сад будем полицајац и да контролишем бабе по граду, не знам без обзира које вјере биле, а они су мене су метнули на пункт да ја по граду шетам и да ја контролишем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда кад су Вас сместили на пункт, шта сте Ви урадили?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, они су кажем мене распоредили ме на пункт, ја кажем ја на њега не идем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То овоме, овом Пајићу је ли тако?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да. Немам пошто ја да будем на пункту, пошаљи може свака баба бити на том пункту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда шта сте урадили?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Једноставно нисам хтео ићи на њега, он сутрадан вели мени ти ниси на дужности, реко не, на ту дужност нити сам распоређен нити сам зато дошао овде и нећу да будем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко Вам, је ли Вам узму пушку или Вам не узму пушку?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не може, па ко мени може узети пушку јер ја је ту нисам ни задужио. Ја сам само ту уведен, значи ја сам ту уведен да би то одрађивао и чим се нисмо сложили са тим, јер тад у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта сте Ви онда наставили да радите, где сте наставили да будете, да спавате, да једете, од чега да живите?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па не једем ја њихову храну, ја сам јео своју. Није та храна државна, није мене држава хранила. Ја сам једноставно, нећу ту да будем зато што ми то није мој посао, ја то нисам за то ни. Ја сам отишао и био ту пар дана и отишао у Лику. У Лици сам радио и онда сам узео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и ових пар дана док те били ту, како сте се Ви нашли то вече уопште овде са овим доктором?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја сам, значи ја кад сам, ја то, ја сам одбио значи нећу бити на тој дужности, нећу то да одрађујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја једноставно, нормално шетао и припремам се и идем, нисам ја ишао одмах, није то одмах, нисам ја, не чекам ја аутобус, нисам ја на аутобуској станици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то Вас и питам где сте били док сте то размишљали да одете?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Него сам нормално шетао и припремао се, рекао ја ту нећу више бити, нећу да то радим, ја идем назад у свој корпус, у своју јединицу тамо у којој сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је Ваша одлука, а шта сте Ви фактички радили, где сте боравили?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Шетао, причао, где је био који кафић попио пиће и причао сад кога знам, мало сам људи тамо познао и запалио сам и отишао. Значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пре него што сте запалили, кад је дошло ово вече?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја сам два, три дана колико сам не знам ни ја, два три дана да ли је четири небитно, ја сам пре тога догађаја, пре те вечери, значи како сам отказао нећу да будем на том пункту ја сам шеткао и он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте боравили ту са полицијом или не? Јесте боравили са полицијом или не?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да, да, нормално са другарима, значи само рекао сам Пајићу ја то нећу радити, нећу бити и он је мене, да ли ме је исписао овај да ли ми је он избрисао одатле или није, он није могао мене дечки затворити зашто ти ниси или како си ти, то је била ратна ситуација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу били тад у то време неки «осветници» ту, ти са тим возилом на коме пише «осветници»?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су они отишли?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Нису они ту никад ни били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то возило на коме пише «осветници», је ли било ту или не?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: То је возило било у Личком корпусу, значи то возило није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште није било у Слуњу?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не. Возило није, то је возило значи то је била једна нами то возило које је нами дато. Значи добијени смо, значи ја и још нас пар, то је возило било у Лици, никад у Слуњ није ни ишло, нити је било у Слуњу, нити, јер не знам колико ћете Ви то, значи корпус Кордуна и Лике, то су два различита појма исто као овде општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ми причамо сад о Слуњу и ту се уопште то возило није појављивало?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нити ти неки, та група, а та група што је била ту 15-16 што је?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да ли је у пролазу, да ли је у пролазу то возило некада прошло или не знам ни ја зашто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, та група од 15 – 16 која је учествовала ту у операцијама за ослобађање Слуња?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, не, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу они остали ту кад сте и Ви били ту или не?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, и добро после тих пар дана где је овога дана Вас видео уопште овај човек? И које тај човек Грубјешкић, ако Ви нећете, мислим знате шта ме интересује, ако Ви нећете да слушате тог Вашег Пајића, шефа неког и да идете на пункт, како онда Вас зове тамо неки непознати човек и води Вас на неко непознато место у сред ноћи? Како је то могуће, а Ви сте онако појединац и радите шта хоћете?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не радим ја што хоћу, него нећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно што сматрате да је исправно, је ли и зашто сте способни.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: У ратној ситуацији, значи вама не може нико наредити, значи то је све спадало, то се није могло рећи, ту није било, ту је била команда на људство или свести на том значи ја имам команданта који мени наређује, значи са којим ја са том вољом и поштовањем ја то извршавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и сада када Вас је овај распоредио на пункт, Ви сте одбили?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је дошло до тога да са непознатим човеком пођете то вече? Јер Ви тог, овога Грубјешкића никада пре овога нисте видели?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не. Ни после ни пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево кажете из виђења ту да сте га виђали у граду и то?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, никад?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја сам био у Београду, ево живим већ 12 година, видио сам милион људи али никог не познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, него тад то овога човека никад нисте видели него то вече?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, можда сам ја њега видео, али није ми ништа ми није значио, да је био женско можда би га и приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како сте онда пошли са њим?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па ја сам се налазио у том, у томе хотелу «Парк», шећемо, причамо, забили руке у џепове и шетамо. Он наилази, шта како се дешава, значи ја Вам причам не знам ни ја шта како си, како си Пашићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како наилази пешице или аутом?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да, да, он наилази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пешице?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не знам га, нисам га запамтио него кад ми се јавио, можда је он кружио туда не знам ни ја шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: И он долази онога прича ономе оно, не знам шта прича, каже мени, каже ајде са мном идемо имамо ја не знам да ли је, мене су звали презименом не именом. Каже имамо неке рањене тамо каже ајде идеш са мном, како, што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи он је знао Ваше презиме да Вам се обрати?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја не знам, ја не знам, ја мислим је ли ме споменуо или није ја не знам, не могу сад се сетити, ја мислим да није чак ни спомено него вели ајде идеш са мном. Могуће можда да ми је и споменуо и презименом, не знам, али ме није, не знам да ли је могао мене споменути ја кажем значи никад у животу са њим нисам био минут прије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Нити после, са ни једним, ни овим сведоцима значи никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колико то је испред хотела или где?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: У хотелу је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У хотелу Вас налази?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: И каже идеш са мном, има рањених. Значи ја као у том случају, то је тако то је рат, ситуација ту су мозгови враг зна кави су што има у свачијем мозгу. Неко је доживео трауме, неко овако, неко је то схватио другачије, неко овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пустите то.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја као тако схватио каже има рањеника, сједе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте њему поверовали и то, то Вас питам.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Поверовао, чим има рањеника ја би ишао у ватру не само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он је ли овако у некој униформи мислим?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Он онако у његовој како он, то је нека мала као брзина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим у униформи?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: У униформи је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја мислим да је имао шарену, мислим да је била униформа шарена, да ли је сад имао и горњи и доњи, не могу се сјетити 17 је година прошло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли има оружје или има нешто? Да, па добро шта се сећате, је ли имао неко оружје, је ли онако делује као неки ауторитет или?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не,не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, је ли се представљао?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не знам, ја не знам, мени није могао деловати као ауторитет, јер га нисам никад ни знао, ја сам после чуо да је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли се представио како се зове и то?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, јер се нисмо упознали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или функцијом?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја мислим не знам како ћете схватити, ја значи како сам овако шетао, он је рекао, он је био тамо био и само мени ајмо, каже има тих рањеника каже идеш са мном, ако има рањеника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ми рекли опет оружје и униформа?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја мислим да је имао шарену униформу на себи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шарену маскирну је ли?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: То је униформа тада је било неко је имао, неко није, како зависи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он какву је имао? Не неко, него он какву је имао?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Шарену, ја мислим да је имао шарену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А оружје?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Оружје у себе нисам га тај момент видио никакво, да ли је било пиштољ под јакном ту да ли га је имао значи нисам га видио ту, значи пушке није имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел каже он како се зове или не и шта ради, која је његова функција?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ништа он мени, он мени тако каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли каже где су ти рањеници?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Он каже има у како рече оно мјесто, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико их има, када се све то десило?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не ништа, него има рањених, значи има рањених и идемо, ми сједамо у ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви одмах пођете за њим?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Чим има рањених, како нећу ићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И одакле сада ту одједном ауто, Ви сте у хотелу, шта онда радите?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Он је ауто његово и он има, да ли је он то спланирао да ли је он то шта направио, како је он то спровео, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а који ауто, који ауто и где је тај ауто, где сте сад нашли одједном ауто?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Црни. Ауто му је био испред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, који ауто?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја мислим је ли рече, не знам ја не могу се сад сјетити, наводно да је био «Мерцедес» црне боје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ми сједамо у ауто и он каже и ништа, значи нормално идемо има рањеника, каже идем по доктора. Сједа се у ауто, иде се, значи нема ту приче, нема ништа, јер ја не могу сад са њим ја би њега нешто питао како, зашто, али не познам га, значи не знам га, не знам како ће реаговати, значи он је то има рањеника и ја одлазим тамо. Значи нема везе да је било било како шта, у тој ситуацији како се човек осећа, чим има рањеника иде се, нема небитно је како шта. Одлазимо тамо ја реко идемо покупити рањенике, значи иде их се покупити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро идете прво за доктора и?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Мени је у то, уто мени, како је то мени у глави и како то, то није ни било размишљање, иде, ја сједам у ауто ми одемо горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, он прво каже идемо по доктора и онда шта се дешава?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Ви знате где је доктор?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Знам где је болница, идемо у болницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где? Па је ли тај доктор живи у болници или има неку своју кућу?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не знам, и то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јел био неки полицијски час у то време и тако?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја мислим некад био некад не, био је, био је, али не знам да ли ту вечер, како шта, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се од вечери до вечери одређивало?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Тако је, зависи од ситуације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За све грађане или само за грађане одређен?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Све, све. Значи нема, без обзира било како од десет, девет, зависи како то било није се могао шетат без везе, значи ко је год ишао он морао имат неку, није мога далеко да оде од куће или да не знам ни ја, а ко куда иде мора имат неку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Срби и Хрвати исто?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Исто и Хрвати и Срби ко је год.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било болесника у тој болници?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не знам ни то. Не знам зато што, значи ја сам провео десет дана, значи кад сам јео, о томе не знам, можемо рећи и ова женска сведок значи, њу сам једино запамтио зато што је била женско, била ћевојка, згодна је била и тако и ја сам њу једино запамтио, она је то, њу сам

једино запамтио да сам ја дођем тамо, једем, излазим и одам, једем значи, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел било ту и болесничких соба, па кревета?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, ми смо били доље у подруму, ту је била трпезарија, значи ту смо јели, а собе су горе биле, болесници, јел ко рањен, и који су били, шта ја знам тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Вама је било нормално да је доктор у тој болници?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не знам, него он каже идем по доктора, сад вјероватно је тамо, не знам ће може бит ако не у болници. Идемо тамо, и он је довеза ме, значи он вози свој ауто, својим аутом, ја сједам испред хотела ш'њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седате на место сувозача?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: До горе. Значи до болнице тад кад је он по мене, одлазимо горе, он излази ван и тамо ради како ради, шта ја знам, тражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви за то време док одлази тамо и ради, шта Ви радите?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја за то време сам био у ауту и на крају сам изишо вани, испред аута био и тако, имају пар степеница горе, па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, код Дома здравља смо.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Стајао крај аута испред болнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви стојите у ауту, а он шта ради?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не стојим у ауту, у ауту сједим. Него испред до аута на паркиралишту стојим испред степеница и чекам да дође, он оде тамо, како-шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он ушао у Дом здравља?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Јесте, он је отишо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја нисам ишао. И он иде отуда, он иде отуда и ја сам, мислим, не знам, ја мислим да је била, да је та свједок женска, она, да је и она кад је он долазио, значи њи два долазе, и да је она изашла на врата, ова женска сведок. А овај други сведок он се исто наша, ја не знам ће је био, ја сам само видио да је, ко је њега позвао, зашто, како не знам ни ја, и он сједа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где ко седа?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја сам сјео напред, не напред него отрага.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што сте сад сели одпозади а пре сте седели напред?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Сједим одтрага, што сједим, ја мислим да је, доктор је сједео напред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доктора сте ставили напред. Јел доктор био у.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Нисам га ја ставио, нисмо га ставили, него ставио га овај који.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Јел он био у оној белој, оној болничкој униформи или?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја мислим да је има само мантил.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онај докторски?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неке ствари са собом?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Торбу, ја мислим. Била је торба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једна, две?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Једна торба она докторска, била је 99%.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте сели позади, да ли сте ту затекли неко оружје, које би евентуално припадало овом човеку који вози ауто?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Видео га нисам, да ли је било ил није, али ја га видео нисам, значи ја како сам сјео. Ја мислим да је сједио уза ме и овај, тај свједок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај сведок када је изашао, јел он у некој униформи, јел Ви њега знате од раније?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Никад га у животу значи, могу то гарантујем свачим, ш'чим се може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он исто имао неку униформу и оружје?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја не могу, е сад за њега не могу рећи, за њега не могу рећи, јел, не могу рећи, био је мрак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни за оружје, ни за шта. Ни оружје, ни ништа, то не зна?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ни то нисам видео, јел он како, они кад су долазили, значи они су долазили, ја идем, сједам у ауто, то је била брзина, мислим брзина, није нека брзина, како се то организује, како-шта, значи они сједају, ја сједам одтрага и тако. Ја сам сјео, да је било, можда је пушка била негде ил не знам ни ја. Ал ја како сам сјео, нао сјео сам, она је морала она је толика, значи да је била на сједалу отрага ја бих сјео на њу. Значи морао би знат за њу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, зато и питам да ли сте видели, или доле ако је била?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да ли је она била доље на поду, па нисам запео ја за њу, не знам ни то, значи да ли је била његова пушка, можда је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и онда кад крећете, где је тај пункт?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Он скреће и ми кад крећемо, значи отуда, хотел «Парк» где смо ми први, значи на почетку кренули још има доле триста метара до моста. Испред моста, округли мост има ту пункт стоји, овај један, не знам ни ја како се зове, тај свједок исто шта је, он надвирива се, значи, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то значи прилази ауто и погледа унутра?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Прилази ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Вас осветљава с нечим?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Е то не знам, ја само, он види, аха, добро је то, и тако, чуо сам нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико их има на пункту?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико има људи на пункту?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Е и то не знам, ја мислим, дал је, ја сам видио још једнога, још једног видим, можда је тамо њих било више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то војска, полицајци, шта су они?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па ја мислим да су то ти полицајци, ти наводно што сам и ја требао држат тај пункт, то је, ја мислим да је та полиција, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел познајете те који вам ту прилазе?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прилазе са Ваше стране, са стране возача?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: За овога, овога колко знам, овога знам пошто сам ја радио у Карловцу, значи прије рата, прије '90., њега сам виђавао и чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог са пункта?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да, да, он је био полицајац у Карловцу, значи прије рата за време нормалне ситуације, он је био, нисам ш'њим комуницира нисам ништа, него тако, како смо оно дјеси, одакле си, у друштву, као наводно он је полицајац, одакле си полицајац, каже отуда, као од нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јел он обилази ауто или само погледа онако у возача, или сваког од вас погледа појединачно?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Само виђе ко има, што-како, каже аха, као поздрави их, оде, разумеш и тако. Само видио је кад пролази пункт да се зна ко је проша, ваљда наводно тако, и онда видио ко је-шта је, онако нагвирио се и то, и прође, и ми прођосмо. Ауто прође и тако, отишло смо до то, не знам куд иде, шта, како, значи не знам, никад ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли пита доктор нешто ту у колима, где су ти рањеници, колико их има?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја не знам, њи су два, не знам, нешто су рекли Грубјешкић и он, нешто су као причали, шта-како, нешто, не знам ни ја. Јер он је нешто пита, јест нешто речено, шта је речено не могу се сјетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али разговарају о нечему?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Нешто су они рекли, да, пар рјечи, где си, шта ја знам, како има, не знам, не могу јел нисам запамтио. А нешто су рекли не знам шта. Давно је то било, ал нешто јест било, нека прича, су они између себе, дал је неко пита, како шта су, или су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и дођете онда до тог ресторана, који не ради јел?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Та гостиона која је полупана, запаљена, то мјесто је ту, ту су борбе трајале су исто и то, кад је то било, ту је било пуцњаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то са десне или леве стране у правцу вашег кретања? Да ли је то са десне или леве стране у том правцу у коме идете?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ми кад смо дошли, не могу се, сад то не могу се сјетит, ми кад смо дошли, значи идемо, пролазимо тај мост, пролазимо све,

значи то је од «Парка» два километара отприлике, нек је и мало више, али. И долазимо пред ту кафану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, десно па станете или?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Станемо испред, јер нема ту никога, јер то је запањена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел то са десне или леве стране у том правцу у ком идете?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не могу то да се сетим. Да ли је то била десна, лијева, углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и јел има ту неко светло или не?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Дал смо ми стали, нисмо стали у правцу кафане значи овако, него са стране, сад да ли је била лијева дал десна страна то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има ту неко светло или не?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Снег то вече или не?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја мислим да је било мало снијега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Месечина или не?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Није, да ли се видело оно мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предњи део возила јел био окренут ка ресторану или ка путу, предњи део возила?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Предњи део, значи ако је кафана, овде је улаз, овде је кафана, значи возило било уз њега, паралелно, значи није било овако паркирано, значи пред врата, њушка возила није била окренута према кафани него је било са стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гасите ауто. Јел он угасио ауто?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не гасимо, да он, ја мислим да је угасио, угасио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је светло угасио или није?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја мислим или је позиција горела или је угасио, и то се не бих сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Значи излази се ван, излазимо ван, ја сад гледам зашто, како ту, јер оно у себи, у својој глави, како ту, да ли је то ту, значи или је неко, ја сам претпоставио или је неко, ту била засједа па је неко настрадао, знам да ту линије нема, значи није ту била линија супротне стране и наше, и тако, и догађа се то, он излази ван, он улази унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који он?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Доктор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ко каже доктору да уђе унутра?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Грубјешић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како му каже?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Мислим како каже, излази ван, има рањеника, мислим не могу све у детаље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како доктор зна да уђе унутра, то Вас питам?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Како, откуда знам. И они улазе, значи њих два излазе, он улази унутра. Он улази унутра, и то се дешава, са значи, на вратима. Значи овај стоји на вратима, овај ушо унутра, уша је пар корака и тако се та дешавања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико има од простора ту метара од тог где сте паркирали ауто до степеништа?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Од аута, значи од тих врата, од степеница до аута није могло више бит од петнаестак метара. Да ли мање, да ли више, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од аута до степеница 15 метара?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Значи од степеница, имало три степенице, значи од врата улазних, степеница је 20 цм, и овамо 20, то је 40.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и скроз су ушли унутра у просторију или не?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Грубјешкић није ушао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Значи он је на врата, он како је отишо, улазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Грубјешкић прешао сва та три степеника?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ко Грубешки?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да, значи прешао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: То се десило у секунди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: А ја сам иза, ја не знам дал сам ја уопште стао на прву степеницу или сам прву закачио и испред ње сам био. Значи ако сам стао на прву значи још имам до Грубјешкића, дал имам можда метар, или метар и нешто, нек је два, не знам. И ја тако, то се деси и ја шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, опишите нам како се десило?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: И он, кад је он то, када се то десило овај је у окретању, јер ја читам овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тренутку када је Грубјешкић пуцао нисте нам рекли из чега је пуцао?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Из пиштоља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пута?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па ја мислим да је било пет, шест, колко, седам, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел нишанио или не?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Нема из близине, то је било на два, три метра нема ту нишан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У леђа или спреда?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Најпре у леђа, па је онда, јер је он када то се одиграо па овај се окретао, значи није он пукао у њега па пао доктор, овај се окретао, човек је био јак, не знам, можда он има око 130-40.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда је тај први хитац био у горњи, доњи део леђа?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Први један два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са подигнутом руком, са руком у висини појаса, како пуца?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не могу то, јер тада било, сад да ли је у њега, а вјероватно то није у главу, да је у главу пао би одма. И како овај у окретању, овај се окренуо можда је чак и корак и нешто кренуо према Грубјешаћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Овај је пао, овај одотлен, значи око шест, седам комада је испалено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С које стране онда пуца? Кад се доктор окренуо према Грубјешаћу, с које стране он онда испалјује?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: С које стране то не знам, јер он није иша тамо лијево, значи кад је ушо, значи у леђа је пуцао, са леђа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На пример колико хитаца је испалено?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па не знам, ја мислим два, три у леђа и онда у том окретању је још како, шта. И он како се окретао тако је пуцњава била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како падне доктор?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не знам како је пао, пао. Ја мислим да је пао напред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онако наниже?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да, како се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел пао на степенице или на врата, како?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Пред степенице, значи није дошо до Грубјешаћа, Грубјешаћ је био на степенице, он је до степеница, он је, није могуће, није пао на степенице, значи испред врата, како улази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је Грубјешаћу пушка за то време, јел има пушку он?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само пиштољ је имао код себе?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Пушке није имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и кад је доктор пао, шта сте Ви радили?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ништа, исто се, онда се, ко онда се запали, само каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Готово, сједамо у ауто и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте му ни пришли да погледате јел жив, јел му треба нека помоћ?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, отишли смо, не знам, ево сад пише овђе, значи ја сам се, кад је то, чуо ту пуцњаву, кад сам то ја видио, шта, како, ја одлазим, значи према ауту, значи није ми било јасно како, зашто, како тако, због чега се то одигра тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел доктор каже нешто?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Није ништа. Ја мислим нешто је реко на једно два комада кад је ваљда примио, не знам, јел је реко «ајој» или шта, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви јел питате овога човека, шта ти је, што си убио доктора, ко ће да лечи људе?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја кажем како то направи тако, зашто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ништа каже, и сад наводно ја чујем да је он узео торбу, ја нисам видио, јер сам се ја окренуо и отишо према ауто, ја сједам у ауто, сад ја сам, исто нисам ни ја баш био, тако, ја сам исто био нервозан и тако, али нисам био ни слабић. И ја кажем зашто, сад се ја у себи мислим да ја, зашто тако, ја рецимо да сам њи зна, ја бих био полупао оба два. Значи био сам јачи од њи и способнији, али ја у том моменту, јер њи не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли се Ви уплашили од тог Грубјешиха?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, па онда?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, нисам, него не знам зашто, не знам како ће човек реаговати, шта, откуд знам да ја нисам могао, јер значи, никад се нисам, значи не могу, да сам ја ишта знао да је он мени рекао било које слово, да се ми, да се организујемо у ратној ситуацији, ја не знам дал би ја приста, дал не би, а на такав начин не би. Па не би вјероватно ни приста, јер ја тога доктора нисам познао нит је тај човек мени. Знао сам га, а нит ми је ко шта направио, а да био моје годиште, да је био неки мало ратоборнији ко ја вероватно би да би се били обрачунали и не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта каже Грубјеших зашто је то урадио?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Можда би да је био, али ја тог доктора сам и заборавио у животу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја Вас питам шта каже Грубјеших, зашто је то урадио?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не каже ништа, него каже, ћути.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај други, тај човек који је са вама у колима, да ли он нешто пита?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Он ништа, он ништа, у то време док сам ја био. Јер ја сам у те не, оно мало, из те хистерије своје, и како то било, ја сам до рецимо та два километара прећутао, прећутао и оно, кујем у себи зашто то тако направише. Мислим зашто су направили и зашто тако, и ја одлазим, и ја излазим ван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја Вас питам да ли је тај други човек нешто питао, да ли је он нешто рекао, да ли је Грубјеших њему нешто рекао? Тај што је с вама у колима.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не знам, ја не знам, ја мислим, да ли је нешто рекао, али да су нешто причали, нису. Нису оно, да је то расправа њихова била, он њега није питао зашто си то направио, како, да га је напао. Тај што је сједио напред кад смо се враћали назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јел знате шта Вас питам сад?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Нешто су речено али ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и како се враћате, јел опет истим путем, да ли пролазите пункт?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Истим путем, истим се путем враћамо и пролазимо пункт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли Вас неко зауставља, гледа и тако?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: За секунду нас зауставља ја мислим исти човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тај исти човек јел пита где је доктор?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја мислим да је питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта ви кажете?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја нисам реко ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не Ви него Грубјешаћ?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не знам, не знам шта му је, нешто му је реко Грубјешаћ а не знам шта му реко. И ми нормално продужили даље, и ја дођем, и ја сам доша испред, прије «Парка», значи прије «Парка» овога ће то, одакле смо пошли, ће је та као основана милиција и ја излазим вани, излазим и, нит сам река нит помоз бог, ни довођења ни ништа, значи излазим одма, излазим, ником не говорим ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте му рекли да заустави ауто?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па ја кажем излазим, реко излазим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он зауставља ауто.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Излазим, он је зауставио ауто, ипак, разумијеш, он је то направио зато излаз јер није могао возит даље, ја сам био, колко сам ја био у тој нервози ја би био преврнуо и њега и ауто. Али ја пошто не знам ништа ја сам изашо, уз ону своју нервозу, зашто се тако десило. И ја излазим ван и никад нико мене, значи никад ништа није питао о томе, како су они. Наводно сам чуо да је враћена торба, како су они, шта су они ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви пријавили сутрадан некое то дело?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што се десило?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, сутрадан је то, па негде, не знам, око дванасет, дал је прије, ја, можда чак и прије, почеле су приче причат. Али ја себи, ја размишљај у том реко како се то одигра, зашто то тако, шта да ја, ја размишљај да ја одем по њи два, да њи нађем, да речем зашто то тако, зашто су они то тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И јесте ли их нашли, јесте ли их видели Ви, било кад после?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не. Нисам наиша тад у том моменту кад сам ја био мало разјарен, да их нађем, да речем зашто то тако направи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли сте их после тога видели некад, онако случајно, у граду?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Никада. Значи никада нисам, можда је он мене видио, ја сам још ту био не знам, дал два, три дана, остао у том Слуњу, ја сам отишао у Лику, Кореницу. Можда је он мене видио, али ја њега не знам, значи ко, ето колко ко Вас колко знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико хитаца је доктор значи све укупно добио, колико сте рекли?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја мислим тако, не могу рећи, да ли је до пет јес, да ли је, ја мислим око седам, не знам, тако, шест, седам команда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико би то онда било с преда, колико позади?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Сигурно је, ја мислим да је било с преда, мислим да је било око два комада, али у томе значи окретању, он је, човек није пао, значи човек је био јак, ја мислим да је он има тада око 130-40 кила. Од 120, шта ја знам можда и 110, и он се окреће, у његовом окретању то је све, да ли је он мислио да ће он њему прићи, да би мога да увати, и он се окреће и како се он окренуо и мислим да је кренуо два корака, у том окретању његовом та пуцњава се дешавала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја ћу сада да пустим чланове већа да Вас питају ако имају нешто, па онда тужиоци, па браниоци, да се ја мало одморим, а Ви можете да седите ако хоћете, сада до паузе. Хоћете да седите?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Господине Пашићу, хоћете само објаснити првобитно када сте рекли да сте били у некој групи од 15-20 људи, спомињали сте аутобус на коме је писало «осветници».

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не аутобус, 110-ка, значи војно возило 110.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Ауто. Камион.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Добро. Реците када је то било? Ког је то месеца било?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Значи, та 110-ка нема везе са овим случајем нити било шта.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Када је то било, ког месеца када сте били у тој групи?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја у то, та је група, значи није ни ишла на тај дио терена, значи та је група била у Корпусу Личком.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Не, не, само ми конкретно кажите када би то било, ког месеца је то било?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: То је било, па кажем, ми смо то возило можда возили једно три, четири мјесеца и тако, ми смо то возило, добивено тако написано.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Добро, септембар, октобар, новембар, ког месеца, које године?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: То је било '91., то значи негде око, па можда негде око, тамо 10 мјесеца '91., па до можда 12., првог мјесеца, значи није возена дуго, јер сам ја после та се јединица распримила, значи ја сам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Е сад, док сте били у тој групи од кажете можда 10 месеца па до?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да, два месеца, три.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Два месеца, три. Реците ми јесте ли Ви били тада у некој униформи или у цивилу, како сте Ви били?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па био у униформи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: А у којој униформи?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па униформи шареној униформи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Чија је то униформа?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Војске.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: А одакле Вам та униформа у то време?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па ја као прво, та униформа, ја сам као, та јединица ја сам био значи та јединица, која, ми смо били та боља јединица и способнији људи, из Кикаша, кад је уваћен авион у Загребу тамо је било не знам ни ја колико иљада те униформе и ми као ти способни људи, прво униформу су добили од Мартића, оно ткозвана «крајишка униформа», она шарена, ђе је шила, или шила се, не знам где се шила.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Комплетна војничка униформа?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па блуза и панталоне, војничке ципеле нормално и тако, имала кошуља и тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Јел знате шта ми није јасно, кад сте рекли да сте, кад сте се вратили, кад сте дошли у Слуњ, па сте дошли у полицијску станицу, јавили сте се да идете у чишћење, јел тако?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Чишћење.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Претресање терена, тако сте рекли?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Тачно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Спомињали сте Јуришни одред, шта би то било у полицији, како, откуда то?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па то је та јединица, то је посебна, исто ко Жандармерија, и ова милиција. А сви су под управом Јочића, значи то су способни људи и оно мање способни, боље обучени шта ја знам, боље издрже. Исто ти ође Интервентна, обична полиција или Жандармерија.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Добро, и пошто сте одбили да идете на пункт где те били одређени, пошто те одбили, да ли се Ви јављате некој војној јединици после тога?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да, одлазим у корпус Лички и.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Ко ме се јављате ту?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Јављам се команди Личког корпуса.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Па коме конкретно, ко Вам је.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Команданту Шупоту, који сам ја ш'њим био, знали смо се и ја сам био тај који сам био способнији за његовог пратиоца.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Шупоту?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да Милан Шупут се зове, он је био командант корпуса и Милан Ђаковић који је био начелник.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: И све време сте у тој војној униформи?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Све време.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: И шта Вам он каже, јер Вас негде распоређује, јел Вам даје нека задужења?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Значи он тако, значи ја сам био тако на тим обукама и био сам способнији, један од способнијих дечака, момака, војника, који сам тако, онда смо ишли, био сам, одлазили смо, тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Јел се ми разумемо, значи кад сте одбили да идете на тај пункт, где Вас полиција распоређује. Да ли се Ви након тога неком јављате, значи говорим пре овог догађаја?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па јављам се, идем у Лику, јављам се у корпус.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: То је, то.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: После овога.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Не после, ја Вас питам пре, пре догађаја, да ли се неком јављате?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, ја се јављам кад долазим, значи ја долазим у Слуњ, долазим с намјером то да идем тако значи у том крају да будем војник одбране.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Рекли сте то.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Тако, значи да будем у тој јединица која, јер сам има, јако много мртвих долазили су, убацивање групе, по триста њих је прелазило преко наше границе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Дакле јављате се значи када сте одбили да идете на пункт јављате се у ту полицијску?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Јављам се, значи кад су ме примили, значи ја сам два, три дана, имали смо једну акцију у коју смо били у претрес терена и тако, и ја, и враћамо се назад, после тога, значи ми сад мирујемо као та јединица, треба да мирује и чека се, да ли негде буде нешто, дешавања нека, упада, група, тако да ми идемо да реагујемо, он мени каже, ти ћеш вели пошто нема посла вели идеш држат пункт.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: То сте објаснили, да се не понављамо.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: И реко ја га држат не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Само Вас питам, да ли се после тога јављате, одбијате да идете на пункт, да ли после се некој јединици јављате?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Не, и у то, Ви сте фактички чекали да Вас негде можда опет распоредите?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па не може мене нико распоредит, то је било, ја сам, јер ја сам дошо ту, као човек нормално, значи доша сам да помогнем свом крају јер сам ту рођен. Значи ја сам дошо, он мене распоређује на неко сведно ко да би ја био, ја сад правим ципеле, он мени да кројим ја панталоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоће судија да Вас пита. У ову Личку кад сте отишли, после овог догађаја са доктором, у ту Личку Вашу јединицу?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После овог догађаја са доктором?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: После тог догађаја, након два, три дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за овај период од када сте одбили да идете на пункт до тог одласка у Лику код Шупута?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: То је моје питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте практично били.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: То Вас питам.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ништа, исто ко да сам има десет дана, или пет дана или три дана слободно, значи одем кући, сједим у кафићу, пијем и нормално. Значи нема никаквог распореда нит куд идем, значи нит идем на терен, нит сусретнем кога нит ме ко интересује. Интересује ме с ким ћу бит, како, значи слободан си, нема исто ко да се не налазим у рату, значи сједим нормално пијем у кафићима, дружим се, значи уопште ме тад.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: А реците кад сте изашли, јел можете мало ближе да опишете, значи кад сте изашли из овог хотела, да опишете мало ближе возило како је изгледало, кажете тамније боје?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја мислим да је био црни мерцедес.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: А јесте ли видели неке регистарске таблице, јел нешто писало?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Ништа нисте видели?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не. Нисам видио, не знам, није ме занимало у то време меркат, кад је мени речено, мислим ја не знам, како то може ко схватит кад си у ратној ситуацији, кад неко рече, сведно ауто ту човека познатого, нормална ствар да ћете ви кренути према њему и небитно како и шта. Сад не можете видети како је, је ли семафор није семафор, него иде се, лети се одмах одма да то, тако да сам ја значи, тај ауто био, цивилно ауто било, мислим да је био црне боје, речено ми, чуо сам да је био мерцедес, по дужини би исто и ја по сјећању да је био, не знам које марке, које, то. Значи сједамо у њега и тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Реците ми, Ви сте кажете познавали доктора?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја значи, с доктором никад нисам проговрио нит сам ш'њим био али сам га знао, моја мајка.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Да, то сте рекли, Ваша мајка је одлазила.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Мајка моја, значи она је ишла тамо доктору и чак је била јако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Јел Вам причала нешто о њему, како, јел нешто уопште коментарисала?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не. И прије рата, јако добар човек био, и услужан, а била је једна рођакиња, мени, моја мајка је била добра са њом, она је често ишла, она је била срчани болесник, она је ишла, и тако ш'њим, и тако да је, наводно да је био страшно добар човек за било прихвати, попричати, помоћи и тако. Ја нисам никад био код доктора, тако да нисам ш'њим никад, али сам га знао, оно пролази, био је јак човек, бјеле главе, каже Крушић, и тако сам. Знао сам га, значи никад нисам ш'њим проговорио нит сам сјео са њим или попричао или попио пиће. Никад.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Реците због чега, ако кажете да је био и добар човек и све. Због чега то нисте неке пријавили, шта се догодило?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја у тој ситуацији, у таком том, значи нисам се ја боја никога, у тој мојој, оно био сам доста и нервозан и љут како се то, зашто се то тако направи. Како и зашто, због чега и сад сам ја само контао у себи да би ја њи два да скупим, да речем зашто тако, зашто сте направили то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: А зашто њих двојицу?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Зато што сам, јер су њи два ту, како су они, дал се они знају, дал не знају, ја не знам, али сам се ја нашао са њима ту, јер ја сам поведем да он повео неког другог ја би, не би ме ни интересовао ни ништа, него сам ја поведен, ја сам поведен у то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Добро хвала.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Јер зато сам ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко је Ваш командир ту, када сте дошли у Слуњ, ко Вам је командир?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Мени је командир Пајић.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Пајић. Шта је он, која је то функција?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Био је командир.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Командир чега?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Командир те милиције, полиције.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Милиције, полиције.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је постојала нека тамо војна јединица у Слуњу, тада у то време?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Војна милиција постојала је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не Војна милиција, него.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Војна војска била.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Војска?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да. Није била у хотелу, него је то било, значи овде је формирала та полиција тај, а војска је била у касарни, а мислим касарна и полигони.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Која је то била јединица војна?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Наше војске Српске.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не, знам. Не, него да ли знате, кажете ово Лички корпус, шта је то?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Нема везе са Личким корпусом.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Слажем се, али значи у том смислу Вас питам, шта је сад ово, који корпус, батаљон, чета, бригада?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Везано Личком корпусу значи нема никакве везе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Знам, знам. Него да ли знате шта је то.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја сам доша из тога корпуса зато што сам се родио на тој Општини Слуњ, значи из тога корпуса ја идем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не питам Вас то, него само да ли Ви знате шта је ту, која је ту јединица у Слуњу?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Јединица војске, то је био корпус Кордуна, ја мислим, не знам који је био, јел то био 23, ил како се звао, овај корпус Лички је био 15 корпус, а овај је био, не знам, двадесет и који, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јел има ту неки командант места или тако нешто?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Командант нормално све, нормална војска. Био је командант тај оделења и.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро. Да ли сам Вас ја добро схватио, није било струје тада, тих дана у Слуњу?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја мислим да није. Да ли је што имало, али били су агрегати.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Агрегати. То што је имало, било је. Да ли је било неког уличног осветљења?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Овај хотел.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја га не виђем, ја мислим да није.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Које је то доба, ноћ је већ, није спорно да је ноћ јел.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја мислим да је било већ, од 11 па не знам дал је било до 2, 3 сата, не знам тачно које време, нисам гледао, само била.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли Ваша породица живи ту у Слуњу, да ли Ваша породица живи у Слуњу или у?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја сам има мајку и оца, тамо су на селу били а породица.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У селу овом Броћанац.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Тад породице нисам имао, значи, ја нисам имао ни жену ни дјецу, ништа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па добро, питам Вас породица, отац и мајка, браћа, сестре?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Отац и мајка су ми живели у Броћанцу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У Броћанцу. А Ви сте овде у Слуњу, ту немате родбине?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја сам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Где спавате Ви, било оно док сте били у полицији, а било после ово, три четири дана као слободњак, што би рекли?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Три, ти десет, петнаест дана, не знам ни ја како, ту неће, да ли дан више или мање живео сам, и у хотелу сам спава и спава сам кући.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У селу код родитеља?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А да ли је тај хотел активан, да ли ради, јел има света?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па не, ја кад сам дошо то тад се то формирало, то није он радио, није се точило пиће, можда је нешто мало, оно како остало, можда било нека чашица, али је било, то је било, ту су радиле конобарице приправљале и шта ја знам, риктале, да ли то нешто. Јер је један дио, то је већи хотел био, ово је хотел био је овако узето, та је хала била, то је било та као формирана станица, док се не уреди ова горе права што је изгорела, а овај вамо је је био округли шанк и то тамо, ваљда су припремали да би то функционисало.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Функционисало и радило. Ми знамо да у децембру ноћ брзо пада и остаје ми нејасно шта Ви радите у 11, 12 сати ноћу у Слуњу у угоститељском објекту и не ради, светла нема, није ми јасно шта радите, кажете шетате?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: А и било их пет стотина најмање.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Кажете шетате, и шетате?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Сви ландарају, нема, то је ратна ситуација то је пало, ко спава у то доба. Идеш шећеш се, онај ко има обавезу онај је отишо на обавезу, ово друго све ландара, база.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Где сте Ви тачно када је дошо Грубјешкић?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: У.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте напољу или у хотелу?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Значи човек ту дежура, је дежура, значи ту је био један, њих пар који као дежурају, значи ја туда шетам, базам ко сви, било нас стотину.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не разумем сад, да ли је то унутрашњост тог хотела или је улица?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: У хотелу, значи хотел је био улаз вако, у средини, овамо је била велика та сала која се, ту се као, била дежурана, овамо овај други је дио био као шанк онај дугачки и ту као су припремили, а ту смо били ми шетали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колико вас има ту по Вашој процени?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па било нас је можда педесет, шездесет, тридесет, не знам тачно..

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колика је та просторија те вас је толико у њој?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па просторија, то је хала која је била.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ресторан?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ресторан.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И долази кажете тај Грубјешкић сам?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Он долази. Па не знам јер га ја нијесам, он кад је дошао мене упитао, тако кад је то пита, видим ја шећу људи, ко зна шта ко мисли, куд ко што ради. И ја како сједим, руке у џепове, шећем и тако, он мене долази, значи да ли је он, можда је он направио двадесет кругова, можда је он ту био прије два дана, прије два сата и можда сам и ја био, али ја њега не примећујем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не, него говорим ово, то увече кад Вам је рекао.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: И он прилази к мени, значи оно како шетам, шетао ваљда, базао, мене није ни интересовао, не знам што радио, јер да је он носио минић или не знам шта можда би га примјетио, али он напо база, не знам, ја кажем вјероватно је базао, и долази к мени пита тако, каже има рањених, каже ајмо. Да ли он, можда би он питао некога другога.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па педесет, шездесет вас је.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Можда му онај реко нећу, пошто се знају, ја њега не знам, то каже, има рањени ајде, ја шта ћу. Да сам реко нећу или ће, зашто, како, не знам што, мислим моја савест ми то не долаже, рецимо, јер сам стварно мислио да је тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли Вам ишта рече, где је то, колико је рањених?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, не, каже има рањених, значи није реко има.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли га Ви питате?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Има рањених. Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па то ми се овако намеће као неко прво питање где су људи рањени, колико има рањених, разумете. То је онако чисто људски, јер ово су људски мотиви побуде да идете са њим, са непознатим.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Он каже. Непознати, ја знам да није Усташа, значи све ми је друго познато, тамо се сваки човек такорекућ позна. Ја чим видим

непознатог, ја и овде сретнем по граду па речем непознатом човеку добар дан, сад треба му рећи да се представи. Мени је сваки човек там био, по свијести у ситуацији у којој се налазимо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него, не питам Вас то.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Једино да није био против, други војник, свак ми је био познат.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не, то је у реду, него ми оста.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Јер сам се сматра да те могу питат за помоћ или било шта, да ми требаш учинити јер се налазим у таквој ситуацији.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, то је у реду. Него ми остаје кажем нејасно ни да он Вама објашњава, нити да га Ви питате где су ти људи рањени и колико их је.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Значи он је реко има рањени, сад да ли то има два, три, пет или педесет, не знам. И ја то реко има рањених, па ће, како, то, да ли тако нешто, ја мислим да сам тако нешто се упитао, не могу се сетит, сад не знам ни ја сада што су били, то није било јуче. Има то, али да ја њега сад идем питат суштину, нисам толко везан, значи идем. Значи он одлази горе, узима се то, и одиграва се то како сам реко и завршава се тај начин и ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Рекосте били сте наоружани са пиштољем марке «вис», рекосте то је онај голе цеви јел?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Тако је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Који је то калибар?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: 9мм.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А шта је имао овај Грубјешкић са собом, рекосте да је пуцао у овој из пиштоља, да ли сте.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја му пиштољ видио нијесам, јер сад ако се стоји ту.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да, да, рекли сте да је пуцао из пиштоља, па реко то, да ли сте видели пиштољ.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Он је њега вјероватно имао, јер из тога је пуцано, сад ја га видео у том нисам нит ме је интересовало да га сад ја идем гледати и не знам ни ја, то су неки детаљи које тада у то време у тој ситуацији кад се налази, није ме занимало не знам ни ја како и зашто.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јесте ли Ви знали тај угоститељски објекат, то где сте дошли?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нисте знали?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не. Ја у том Слуњу сам био јако, јако ретко, ја се јесам близу њега, у томе све, ја сам отишо од 17 година у Ријеку, Опатију тамо сам живео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А како онда знате да је та гостиона унутра 4x5 метара?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја знам зато што сам био испред ње у том дешавању.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ту испред, али не знате каква је просторија, како је то испреграђивано?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Нисам је мјерио, него кажем отприлике, ја сад могу рећи, ја сам радни грађанин, ја сад могу ође ову просторију да измерим за у двије речи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па не, не можете Ви да се, да одговорите на питање да је унутра просторија нека само на основу тога што видите споља. Откуд знате како је испреграђивана, можда има три просторије.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Та просторија како он значи улази, значи улази он први, овај за њим, ја значи иза њега стојим, испред врата, колко сам овако видио отприлике сам рекао да се може така просторија.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То је по овим спољашним габаритима?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Јер нема прозора, прозори су полупани, нема ту завеса, нема ништа, она је празна. Јел ја мислим да је и горјела, попаљена, поградена. Јер туда се водиле битке прије.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли има неког осветљења изнад тога?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Нема ништа, кад је напуштено, нема ни мачке ни прасе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па како Ви онда видите да се доктор окреће, пошто је добио два метка, окреће се, јер сте објаснили да је Грубјешић на вратима а доктор је у унутрашњости а Ви сте овамо доле у подножју степеница ако сам Вас добро пратио?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како онда видите да се доктор окреће, пошто је добио два метка?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Зато што у то, пиштољ кад пуца испред њега сија барут и свјетло. Значи ја сам испред њега, у том тап-тап, значи сваки пут се осија.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колика су та врата, колики је овај Грубјешић?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја мислим да су врата била овако, или не знам можда.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И на њима стоји Грубјешић и пуца?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да ли су они, да ли су била још врата, врата ипо, не знам то, сад не могу се сјетити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Али ту је Грубјешић на тим вратима, тако сте реки?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И пуца у унутрашњост?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Тако је. Ја стојим вако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А Ви сте иза њега?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да. Ја кажем, значи окрето се, значи у његовом окретању колко сам ја то видео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па остаје ми нејасно, како Ви то видите окретање?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Јер он није био мачка, да то било неђе према земљи доље да сам ја вако, ја нисам вако, значи човек је био велик, у томе значи, кад је он тако у том, он се окрећо. Ја причам оно што сам видио и видио и сјећам се, сјећам се доста добро.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Е сад, где је тачно по Вама, онако по Вашем најбољем сећању, где је пало његово тело пошто је примио све метке?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја кажем значи, кад је то тако било, кад је тако се десило у тој пуцњи он се враћа назад, он кад се вратио од врата он је отишао можда као до врата, овај остао на вратима и почела је пуцњава. Сад он као до врата, значи дал је метар напред-назад, и у том окретању колко је он мога, корак ипо доћи, значи он је пао испред Грубјеша.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Пашићу сад имамо проблем, Ви сад нешто причате, неку другу варијанту, ја сам схватио да сте претходно у свом излагању несметано и на питање председника већа рекли, да је доктор ушао у унутрашњост дал метар, метар ипо, мислим да сам баш добро евидентирао.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У унутрашњост, а Грубјеша стао на врата.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Тако је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па сад, како сад Ви кажете, да ли је до врата?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ама улазних врата, значи није то било собе, или спаваће собе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Улазних врата, о томе причамо.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Значи улаз у просторију, то је била кафана, та је била вјероватно кафана, видим по, колко сам ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, добро, немојте то, немојте губит време на небитности толике.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја улазим значи, како је он отишо тамо, овај испалује, он се враћа и како се вратио корак, два, јер он је од Грубјеша.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ако је Грубјеша на вратима, ако је овај у унутрашњости како кажете, ту пуца овај се окреће, овај и даље пуца у њега, где је пало докторово тело?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Тачно, он кад се окренуо, он се окренуо, како се окренуо према Грубјеша, нако је пао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Пао, и где је онда његово тело завршило?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па пало је према Грубјешићу, значи тај доктор је имао око два метра. Значи, јел прави човек кад падне он може сад глава да му буде испред врата без обзира што стоји овде, у његовом паду може доћи до врата.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Питам Вас да по свом најбољем сећању определите и опишете нам.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ма ја сам описа, не знам колко се већ схвата. Значи не могу више, једино да га нацртам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је у унутрашњости, да ли је на вратима, да ли је испред врата, разумете. Где му је глава окренута?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ал ако је кренуо унапред не може му глава бит уназад, јер он кад је пао, окренуо се унапред, значи он је пао, он има, око два метра има, висок, не знам колико има, ја га нијесам ни мерио ни вагао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И пао је напред.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Али он, његов пад, како се он, он је био од Грубјешића два, три метра и у враћању назад кренуо према.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А да ли се Грубјешић враћа назад кад овај?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Он стоји на вратима и.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И пуца?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Тако је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: И у том окретању он је пуцао у њега и зато је добио шест, седам комада, не знам ни ја колико, и у том, он је наводно пао. Али он у том паду, ја нисам тад, ја сам се окренуо, отишао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па мора да би он пао Грубјешић се морао вратити назад, јел тако?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па није он пао на њега, он је пао испред њега, ја сам реко, овај је био на вратима, значи испред врата, доктор је испред врата пао. Кад се вратио значи одавле ја кад би пао, мени би глава моја оvdје, метар и осамдесет.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не разумемо се.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па изнутра да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је његово тело остало у унутрашњости?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: У просторији, тачно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па то, тако ми реците, у просторији.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Јер он је гурнут у просторији.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Његово тело је на увиђају нађено ван, напољу.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А реците ми, да ли је овај сведок чије нећемо име још помињати, видећемо после.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Сад не знам, то су приче.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Али овај сведок о коме говоримо, што је са вама јел, да ли и он пуца у доктора?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не. Ја га видио нијесам. Сведок овај што, он не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта он ради?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Стоји крај аута, ја мислим да стаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А код ког дела аута?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Он је изаша из аута, стајао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код ког дела аута, питам код ког дела аута, с леве, с десне стране, напред, позади?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па он како је сједио, са којога дјела аута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, с преда или позади?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја да сам то, да сам снима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ближе ресторану или ближе путу, определите нам то?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Он је стајао крај аута, сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, с ког краја аута?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не могу се сјетит то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да се сетите.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Он је био близу ауту, значи изишо, он није отишо далеко од аута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изашао је на која врата, задња или предња?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: И то не могу да се сјетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Десна или лева?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја не могу се то сјетит, али само, изишо је из аута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које оружје је он имао?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Е не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали Ви можда бели опасач неки?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да Вас питам за нека имена?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Дал сам икада имао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, ту у тим ратним догађањима, знате?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не. Јесам имао, то је, знаш кад сам имао, па почетком '90.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овде у Слуњу?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Боже сачувај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нашла сам овде нека имена, па да Вас питам. Да ли знате ко је био Боснић Миле, тада у новембру и децембру '91.године у Слуњу?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Боснић Миле, он је наводно био сретник, министар неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Миле Боснић, ако мислимо на истог, он је био министар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, читам Вам име, министар. Те '91., у новембру и децембру?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не знам. Знам га исто ко Тадића, тако, чуо сам за њега и приче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког Тадића?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па као Тадића га знам, значи не знам га ал га знам оно из прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма у Слуњу, добро.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: У Слуњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде онда да Вас питам још, овде каже Млађан Миле, па Вукмировић Миле, Пајић Милош, Шегих Драгић, Крмар Жељко и Миричић Петар, да ли знате та имена?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Чуо сам за њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо у Слуњу?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Пајић Милош?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Милоша Пајића знам зато што је, знам га јако кратко, он је тад био командир кад сам ја се учлањивао у ту њихову војску, каква је била, зато сам и отишао од њих, што никаква била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а да Вас питам. Да ли је био још неки доктор у Слуњу тад у то доба?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Вам је познат неки доктор Љуштина?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А обзиром да сте се, па хранили сте се ту, били сте?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Чуо сам за њега али га не знам исто, ја сам био десет дана тамо, значи не могу никако. Чуо сам за тог, оно по причи, не знам ја, јер после тога, сад у овом рату, јер ми који смо били у том рату онда ми прво причамо онај вако, ђе си био с оним, дал си био с оним, онда сам ја њега чуо, само вако као човека, нисам знао ни да је доктор ни ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да Вас питам. Јесте ли познавали полицајце тамо када сте радили у полицији у Слуњу, јесте ли познавали још неког?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја као пријатељство, другарство нисам тамо има ни једнога, ја сам познао само једнога он је био тамо, он је био недалеко од мене из мог села и тако су оно, не да смо се дружили него у томе, он је рецимо био баш у та полиција, та градска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Пашић исто, презиме моје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете можда ове људе, они су сву били у СУП-у, Бјелајац, Бјељац Ранко, па Гламочлија Петар?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Петра Гламочлију знам из Карловца прије рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па онда Шкорић Љубан? Да ли знате да је поводом овог догађај био неки увиђај тамо на лицу места?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Чуо сам. Чуо сам, не знам, чуо сам. Чуо сам да су они ошли по њега, па су на крају када је то све било, дал је била и сахрана не знам то, али не знам зато што нисам ја био тамо и не знам. Ја сам био тако јако, али сам ја исто био....., ја нијесам, ја сам се дружио с ким сам се дружио, а са неким нијесам се тео дружит тако да нисам ни знао ко, да ми је небитно било, ја сам дошо, ја сам се у Лици дружио са многим људима и тамо сам оженио се и био сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да Вас питам, обзиром на Вашу струку, да ли сте можда, и по сећању у стању да определите сад све те мере на лицу места. То значи ширина улаза, ширина улазног степеништа, дубина степеника, ширина улазних врата, ширина, обзиром да сте просторију определили, определили сте висину доктора, определили сте висину овог Грубјешића, њихово међусобно растојање, Ваше растојање, растојање аутомобила и тог човека, значи све оно, како се све то одвијало на лицу места?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Све то могу отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онако отприлике.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Значи оно колко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде определите, паркинг, то место испред ресторана све.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Значи паркинг је био већи, већи је био паркинг, зато је био већи што ништа се није налазило на њему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већи је. Не, не, определите овако у мерама знате, не тако описно.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па не могу рећи, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отприлике.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да ли је било, паркинг је тај могао имати 100, 200 квадрата, значи био је велик зато што нико се није налазио на њему, ова је просторија велика ако нико нема у њој и нема намештаја. Чим се .... намештај, она је мања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ајде сад опредељујемо то. Удаљеност аутомобила од почетка степеништа и удаљености аутомобила од улазних врата у ресторан?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па није био више од 15 до 20 метара, није био удаљен значи од улазних врата, то где се то десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од степеништа?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Од степеништа, а степеништа су од врата значи степениште је 29 газисте, 29, 29, колко је то, око пола метра степенице су, све су, значи ту је било две, три степенице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Високе, ниске, какве?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па ето, две, три степенице, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Широке? Неки плато између степеништа и улазних врата у ресторан или не. Јел се одмах од степеника улази у ресторан или има неки шири део?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Нема, значи степенице су везане уз улазна врата у ту просторију ће се то десило тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико су широка та улазна врата у ту просторију које су њихове димензије?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па ја не знам, дал се могло, по мом сјећању више бити од метра, да ли су била помоћна мала, има значи крило мало, врата имају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли била помоћна или не?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Вјероватно улазна, свака су врата већа од било који ови врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је овако теорија, ја Вас питам за та?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Значи да ли су била врата ипо, она што се фиксирају она мала полуврата, ја то не знам, само су врата била око метар, ова врата, значи, да ли је било оно не могу се сад сјетит тачно, али можда је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која врата су била око метар?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Значи како смо ми ушли, како је уђено у та, та прва врата улаз у ту собу ће се то догодило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ширина метар?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Око метар, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Колика је Ваша удаљеност са које посматрате догађај?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па сигурно можда око више од два, око два метра, два, два ипо до три метра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од улазних врата, од Грубјешкића или од покојног доктора?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Од Грубјешкића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На ком се тачно месту налазите, на степеништу, са подигнутом ногом, или стојите и гледате или сте у кретању?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не могу тачно. Ја стојим испред степеница, те степенице су можда метар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли закорачили на степеник?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Е то не могу се сјетим, значи ја сам доша до њих, да ли сам стао на прву, дал нисам то не могу сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се Грубјешкић потпуно попео?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С које удаљености он пуца на доктора?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па да ли је могло бити два, три метра. Три.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи онда да је доктор унутра, у просторији када Грубјешкић пуца?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у просторији светло или мрак?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Мрак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како онда видите да се доктор окренуо?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ама свјетло од пиштоља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим како видите да се доктор окренуо ако је доктор унутра у мраку?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Снијег је пао, значи види се, види се колко се види.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Напољу или унутра?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Вани је снијег био, није био велики, ја мислим било мало снега и тако, просторија је отворена значи није мрак да је баш, да је помрчало сунце, него види се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који начин је отворена просторија.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Била је отворена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су отворена само та мала улазна врата од један, један ипо метар или више?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Врата су била отворена, можда су чак и скунута та прва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та која су ширине један метар?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Та улазна врата у ту просторију, ја не знам да су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ширине?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па метар, не знам, нису више била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доктор је од тих улазних врата онда колико унутра?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па око, не знам да ли је, он како је ушао унутра и почео да то, до два, до три метра, он је отишо напред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који начин је докторово тело осветљено, па да Ви видите да се окреће?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Није осветљено, него видело се колко се видело из вана, значи није било помрчено сунце, ни мјесец, него се видело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то ноћу или дању?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па ноћу је било али види се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се се сунце.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па некад се види по ноћу боље нег по дану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Али од пуцњаве, значи од пиштоља од његовога бљеска се види. Јер то није пуцано у размаку пола сата, него размак је био не знам, ја мислим да је био размак пар секунди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из ког оружја он то пуца?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па ја мислим да је био тетејац. Значи ја његов пиштољ нисам видио, значи кад је кренуо он, кад је носио уза се, ништа нисам видио, да ли је он био под јакном, али у пуцању значи има наводно та јакна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је доктору торба?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Торба је ту била са њим, а ја кад сам, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У десној, левој руци?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја га нисам видио ни кад је падао, значи то у том там-дам, у том окретању чим се он окретао то, ја сам видео ау шта, и ја сад, реко шта да ја сад направим, и ја сам био прек и ја оде. Значи од своје нервозе и оно колко сам се био наљутио зашто је то тако и ја одлазим, значи у паду

доктора ја нисам, ја сам био окренут леђима, испред степеника значи кад се то десило и тако. И он иде за мном и одлазимо у ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ајмо сад мало да се одморимо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нисам ја завршио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте завршили добро.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Објаснили сте сад да је Грубјешић на улазним вратима, дакле на врху степеница пошто су повезана, да има рекосте, колико степеника?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Два, три степеника.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Два, три степеника, да сте Ви у подножју, да ли сте закорачили на тај први или нисте, не знате, знамо колико сугазишта широка и Ви рекосте двадесетак.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па знам, значигазиште, чело је 17, агазиште нормално.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: 29 па пута 3 метра.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Тако је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како сте Ви онда три метра из Грубјешића?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Која три метра, чело иде вако, не иде вако чело, чело је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Знамо шта јегазиште.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Значи 29, дал је било три, дал две, значи три пута.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Деведесет, ево метар.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Тако, ја сам реко око метар.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па како сте Ви два, три метра из Грубјешића?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па ја кажем да сам био, јер нијесам мјерио то све. Испада да сам ја ближи њега.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па не можете бити господине, не можете бити ако сте закорачили на први степеник, а он горе на последњем, не можете Ви бити иза њега три метра?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја нијесам реко.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Можете бити само 60 сантиметара, 90 сантиметара, разумете ли?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да. Али ја кажем нисам, не могу се сјетит јер има 17 година, 17 година има, има неко ко не зна што је јуче руча, али пре 17 година, ја кажем значи, ја причам близу, случај у близини што се десило, значи те нијансе не могу се сјетити. Да ли сам ја први степеник стао или сам стао можда 30, 40 сантиметара амо, то не могу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Или метар, па онда тако реците.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Значи ја сам био ту, видио сам, а те нијансе ја не могу сад.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па тако реците онда немојте да одговарате на питање, типа колико сте Ви далеко иза њега, једном кажете метар, а други пут кажет два, три метра. Реците не знам колико сам, а не да.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Знам значи отприлике, а ипак Ви процените.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Реците ми ово. А како Ви знате, или кад сте сазнали да се он зове Грубјешић?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па знам га.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Стално говорите Грубјешић, Грубјешић.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Знам га зато што моја матер је ишла тамо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Молим?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Моја се матер дође кући па се пофалила била сам код доктора болела ме је цигерица, болела ме глава и била сам код доктора.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не, не питам Вас за доктора, него за овог непознатог, никад виђеног ни пре ни после.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Никад га видели нисте ни пре ни после те ноћи?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како знате да се зове, или кад сте сазнали да се зове Грубјешић?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па после.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Молим?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: После тога.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Од кога и у којим прилика, којим околностима?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: После тога сигурно једно, па да ли пет, шест дана, десет, дванаест. Како се зове, каже Грубјешић.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Од кога сте то чули?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Од људи који причају, свак прича, па догађај је био. Прича каже како се звао, Грубјешић наводно, шта тај човек, значи ја га никад нијесам видио, наводно да је он пре предавао у Основној школи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Где.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па је, чуо сам да је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Где, ту у Слуњу?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не,не, крај Слуња неко село. Па сам чуо да ту, он у то време да је био нешто у комуналцу, не знам ни ја што.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У које време, у то време када се ово дешава?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да, значи прије тога један тамо, да је он наводно био нешто.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То сам хтео да Вас питам, шта сте све, до каквих сте сазнања дошли о Грубјешићу?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: То сам чуо после од приче људи, народа. Јер је мене, после кад је то прошло време каже Пашићу чуо сам тако, кажу да си и ти био ту. Реко да, била нека будала, направи тако и тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А шта је он, шта сте чули да је он у то време ту, дакле из тих прича које су после кренуле, после пет, шест, десет дана, како рекосте. Шта сте чули за њега ко је он, шта је он, шта ради ту?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Чуо сам да он, значи он је ту мјештанин Слуња. Мада ме није толко ни занимало, него мене је занимало, јер ја нисам ни времена има, па да сам ја отиша горе у Лику, ја би њега био нашо, да ја речем, слушај ти сад мени испричај, реци зашто си ти то направио, на тако, па си и мене онда ту, наиша си на мене и тако се то десило, сад ти мене испричај зашто си ти то, ја сам ту био, али зашто си то тако направио то, е сад ти господине изађи па ако будеш одговара и буде се одговарало за то јер је ратна ситуација, не знам како ће бит, па ти признај тамо, немој да ја сад морам добит по глави за то. Али га ја нисам нашо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нисте одговорили на моје питање, шта сте о њему сазнали, изузев да је ту?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Нисам ништа. Ето знам само да се зове Грубјешкић и да је он био тако, да је радио, то сам из докумената, ово написано кад сам ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не, него ово, то тада, то пет, шест, десет дана, након догађаја, кад је почела прича?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, није, нисам, само сам чуо да се тај вели, Пашић шта то било и каже био је неки Грубјешкић са тобом, значи ја ни не знам, нит сам ја пита за њега. Значи није ме интересовало, мене је интересовало само као човек, зашто је то, да га нађем да му речем зашто је то направио, сад кад си ти направио ајт ти види шта је, како је, ти и остали, не знам ко ту још био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Имали сте времена да му кажете те ноћи, и док сте се враћали после?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Нисам ја, нит сам ја, нит је он мени споменуо име нити ја њему.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него имали сте кажем времена да му кажете шта то уради пријатељу?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја нисам то зато што њега не знам, а друго ја бих њега и пита и то, зашто се тако догодило, да смо нас два било шта имали, у име тога да се то почини, учини, или не знам ни ја шта, како.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте икад након овог догађаја тамо у, то је шта Лика, шта је то?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: То је Кордун.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Кордун. Да ли сте позивани и од каквих полиција, истражних органа?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да се водио неки поступак против Вас везано за ово?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не знам, не знам, јер ме никад нико једно слово није.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Никад Вас нико није?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Значи једно слово.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Позвао?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Нит ме ко оставио и пита шта, како, него су приче.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Сад сте сазнали кад је кренуо овај поступак, онда сте сазнали да се против Вас води поступак?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Тако је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јесте ли раније сазнали да је Грубишић осуђен у Хрватској?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Јесам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јесте. Да ли сте знали да сте и Ви тамо оптужени у Хрватској?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Јесам, чуо да, реко сам. Чуо сам зато и био човек који тамо и тако даље, који је био и тако причало се, ја сам знао да ће тај.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте размишљали о томе зашто би човек који хоће нешто да уради, као што нам Ви причате да је евидентно овај хтео нешто да уради, Грубишић јел, хтео да убије човека. Зашто би неко ко хоће да убије другог позвао Вас да будете томе присутни, јер Ви му не требате ни за шта, јесте ли му Ви требали за нешто? Јел ме разумете шта Вас питам?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја разумем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Сагледавате целу ситуацију, јесте ли му Ви нешто били потребни?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не знам, јел никад човек не може сам да живи а вјероватно неко некоме треба, сад сам се ја нашо ту, али дал сам му био потребан, дал нисам то он зна.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па не, него ево погледајте ситуацију, каква је ситуација, шта се издешавало. Јесте ли му Ви објективно и за што били потребни?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Лично ја као ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не Ви, него било ко у том смислу, ајде самном?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Он је то по његовом закључку и не знам ни ја како, он то све, вјероватно му било потребно чим ме је звао, мене, онога. Али ја сам се ту нашо, значи вјероватно му неко нешто, чим ме је позвао. Ја не знам на који је начин и овај свједок ишао с нама, не знам, вјероватно је иша неку испомоћ, да ли је он знао да ће се то десит или неће овај сведок, што тако, ја не знам, али не знам, он је позван.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јел разумете Ви што Вас ја питам. Да ли сте Ви кад је кренуо поступак да ли сте Ви сами размишљали, мислим, то је оно прво што, и чули смо у нашим судницама пуно пута, да људи управо тако кад их неко, кад крене неки поступак кад они не осећају ни

грам кривице због тога, и кад их неко терети због нечега онда наравно да се питају шта је то, због чега је то, траже себи људи објашњења. Да ли Ви имате неко објашњење у том смислу што да Вас човек који хоће да убије другог, што да Вас води тамо да будете томе присутни и да сутра евентуално сведочите против њега, као што сте данас уосталом учинили, јел? Разумете.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја опет причам, ја не знам колико Ви мене схватате, значи то његова потреба, колко сам ја требао, значи ја нисам знао да ли ја идем зато, ја да сам знао да идем убит, ја не знам како би се понаша, дал би иша ил не би, значи он зна колко су они били, ал ја ни не знам да идем то направити. Ја да сам то знао да ћу бит направит, то би било, не знам како би то било, ја нисам знао, немам, нисам има ни повода, нисам знао да ће то бит, да ће се то десит. Значи ја сам ишо на то, то кад се десило ја сам онда размислио шта, како. Шта ја сад да радим, да ли пријавим, био сам и ја ту, он каже ћути, ћути, ситуација је таква.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него да ли сте сад ових дана, ево све ово док сте у притвору, да ли сте размишљали о томе што ме, да ли он, да ли и овај други ако је са њим у договору, што ме људи упетљаше, што су ме уопште ту ноћ водили тамо кад им заиста ништа нисам требао?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја мислим значи, ово није завршено, па да ће ово се још потрајати, па ћу ја рећи, ја ћу питати њих, зашто, како, шта је то било, због чега и тако даље. Јер ја досад нисам то ни размишљо о том, јер гарантирам да немам ни грам, ја имам само толко зашто сам се ту налазио, значи ништа друго, ја не знам ви сте суд, ви ћете одлучити, значи ја имам само то, мене као мене нервира, зашто сам ја ту се нашао. Да сам ја те среће да, а значи да сам организова и да сам учинио, значи нема о томе појма, ја сам дошо ође и каже мени, пошто, немој бит нервозан попи таблету, немам зашто јер се не осећам, ја сам дошо овде исто ко да сам доша на прославу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, хвала, немам више питања.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не осећам се ни грама, а ја ћу то доказат, значи ја сам вама сад исприча ође нема слова да се дода или испушти, нема. Значи ово је тако било и ја не знам зашто је овај реко да је видио пушку кад није, значи гарантирам свачим. Нисам је има прије у рукама ни после, једино кад сам кренуо била ми је у ауто, кренуо сам у Кореницу. Мени се намећу да сам ја имао пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јел се слажете да направимо малу паузу па да наставимо после, има и тужилац и браниоци да Вас питају и тако.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се направи пауза у трајању од 20 минута.

Седите. Хоћете оптужени да дођете.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави.

Да ли ћете моћи да стојите?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Хоћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете. Тужилац има нека питања, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да сте прошли одређену обуку и да сте као један од боље обучених војника постали припадник тог 15 Личког корпуса. Да ли сте у том својству као припадник тог корпуса учествовали у ослобађању Слуња?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да, мислим корпус, то је дио корпуса ишо на држање те једне стране, лично улаз јер ми смо после ушли у Слуњ, значи главна јединица Кордуна је ушла са стране од Војнића и овога полигона, а ми смо били као са стране штитили тај дио према Лици.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се звала та мања војна формација, јединица чији сте Ви припадник били у оквиру тог корпуса? Формацијски мислим.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па били су, било је разно-разних, значи није нешто било, ми смо били као та једна јединица боље опремљена, није неко посебно звање имала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Вод, чета?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Тачно, било је тако, значи један чета и вод ишли са ове стране, ови одавлен и тако, значи ишли смо у нормалном саставу како,није било посебно да је неко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Као припадник те неке јединице, формације, имали сте некакву команду, имали сте команданта неког коме сте били подређени?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Подређени смо били командиру чете, командиру батаљона и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И пошло је то и кад сте одлучили да дођете у Слуњ, свој родни округ, да не кажем, место, да ли сте дошли сами или још са неким припадницима?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па нормално ушо сам са људима којим сам био ближе, који смо били, кад смо кренули, то је значи било нас, шта ја знам, мжда 15, 16 ови су били амо, ови амо, тако, али кад смо отишли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисам Вас питао за ослобађање Слуња него Ваш долазак у Слуњ, да би сте дошли у то место где сте намеравали да се прикључите тамошњој некој полицијској формацији да би сте помогли у функционисању те власи?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, ми кад смо то, значи кад је Слуњ пао, ми смо се истога дана вратили назад, као Лички корпус, а ја сам након тога, након пада Слуња сам ја, кад је завршено било, ја сам из Лике отишо у Слуњ да би.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То сам Вас питао, да ли сами или још са неким Вашим другарима?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сам. Пошто сте рекли да сте имали команду, да ли сте за тај одлазак тражили одобрење одговарајуће?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И по њиховом одобрењу Ви сте дошли у Слуњ?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: По њиховом, не да су ме одредили, него сам ја тражио једноставно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И они су Вам одобрили?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Одобрени су.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И Ви сте дошли у Слуњ? И коме се јављате у Слуњу кад сте дошли?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Јављам се у Слуњу у ту почетну, формирану јединицу Пајићу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где затичете тог човека, Пајића?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Затичем га у једној просторији гдје се, кад је то било формирано, било нас можда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то нека просторија хотела или?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па ја мислим да поред хотела, да је био ту Ватрогасни дом и шта ја знам тако, и ту се нас налази, као неки састанак и тако да нас распореди, како, што и шта ја знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви тог човека од раније познавали, пре?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли је он познавао Вас?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не. Милош Пајић, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вас је неко из тог његовог окружења познавао од раније? Тих полицајаца или њихових помоћника.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не знам, значи једино ме знао тамо, мора ме знати и зна ме, сад колко ме знао колко не, тај Перо Гламочлија који смо се знали прије '90., прије рата из Карловца из полиције и неки поједини.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се тамо представљате ко сте, шта сте, и шта желите?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да, долазим тамо и кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли они врше неку проверу претходно пре него што су Вас примили?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не знам, ја долазим тако и приме, каже тако и тако, они то, а лично мене нису питали еј како, податке, зашто, како, него им кажем ја, тај сам долазим из Лике, јер сам тамо био, они знају за то, вејероватно знају јер смо ми први који смо отишли тамо, био је Слуњ још пет, шест месеци нормално било, ови Хрвати су дјеловали у том крају до моста.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте се упознали са људима, тим полицајцима који су били у вашој екипи која је обављала те послове тад?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Упознали смо се толко колко смо се упознали, неке сам знао из виђења и тако, они су, знали су мене колко су знали, мислим нису могли знат не знам ни ја, нисмо се дружили, нисмо били на оно да смо били неки пријатељи него знали су колко су знали, тако и ја њих. Неке сам знао мање неке више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли се знали по именима, ко шта ради, да ли су то били резервисти или су били професионални полицајци?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па било је више као резервиста него, већином.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јел било и професионалних полицајаца?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па било који су. Да било њих пар, сад не знам колко који су пре били, значи који нису примили шаховницу па су изашли из Загреба, или Карловаца и не знам ни ја, из полиције па су дошли ту да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поменули сте неку акцију или акције ако сам добро разумео у које сте ишли, у чишћење терена ту када сте дошли са том новом екипом?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте при одласку на претрес, чишћење терена, како кажете, познавали ту екипу, с ким идете, јел идете у неку борбену акцију?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Јесам познавао сам, колко сам их познавао, познавао сам некога сам познавао из виђења прије, и шта ја знам тако, њи два, три сам знао оно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: По имену, надимку, по нечему?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па и нисмо, после смо ми, знали смо се по имену али више и надимку, не знам ни ја како. Али смо одлазили, временски је то ишло.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је било тих акција у којима сте ишли?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја сам био на једном претресу Слуња, Поповци се звали неки, то мјесто до Слуња, нека уз ријеку. Уваћено је њи пар, пар је уваћено који су заостали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико сте временски дуго, да ли се можете сетити били у том оперативном саставу и те групе која је ишла на терену чишћења?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Како се та формирала та група и то, значи мого сам бит, ишли смо тај једном, то је могло бит то једном, један је дан био као припрема, други дан смо ишли то завршили и трећи дан је било слободно, четврти дан сам ја добио распоред да идем на тај пункт да држим пункт. Тако негде, сад да ли један дан мање или више не могу точно да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чули смо да сте Ви одбили да идете на тај пункт?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да, ја нисам одбио, лично био то, него ја нисам отишо, значи ја нисам отишо, кад је сутрадан дошло да пита мене, Пашићу ниси био на дежурству и то, ја сам рекао да ја то нећу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Каква је реакција била те друге стране, тог Пајића?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ништа, он каже добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је рекао да имате обавезу неку, немате обавезу или хоћете?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, није рекао ништа, него је то рекао, значи да ли је он мене одма исписо, шта, како, углавном није дјелова ништа као шта ја знам, и ја сам рекао нећу и ја се враћам назад у корпус свој Лички где сам, као матични, који сам најпре.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, рекли сте да сте повремено спавали у хотелу тих дана, повремено ишли кући која је ако сам добро упамтио петнаестак километара.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Тако од 12 до 15 километара.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад смо већ код тога, када сте ишли кући, како сте, којим средством сте ишли?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ишо сам аутом, некад сам ишо и пинцом а некад и аутом, док смо оно били, оно био пар пута сам узео ауто, два пута, три узео сам ауто, пинц, одем, то сам ишо, својим сам аутом ишо кући кад идем, а овако кад идем, ако ми се не свиђа јело, не знам ни ја, имам слободног времена ја одем кући једем па се вратим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То у хотелу где сте били смештени. У хотелу рекосте?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Неки простор, шта је то соба хотелска?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па то је хала хотела, била једна већа једна мања. Ова мања био ту шанк а ова није имала шанк.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, ту где сте спавали, шта је то где сте спавали?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Горе су биле спаваоне у, то је значи доље кафана и ресторан а.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте Ви дошли у прилику да добијете собу ту у хотелу?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па тако, као прво мени је био, мој комшија је био ту рецепционар, тај је погинуо Перо Милошевић и тако онда смо ту преспавали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да Вам кључ од собе коју сте само Ви?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да, а ови поједини су имали куће од тих Хрвата, поједини, напуштени и тамо су спавали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, питам за Вас, значи Ви сте имали кључ од хотелске собе?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да, добивао сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не плаћали?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не да сам ја ту собу, него сам добио лично од тога Пере, да преспавам, значи ми нисмо имали смјештај, него смо имали, имали смо, свак се сналазио по кућама, али ја пошто још сам ту тако кратко, нисам се снашо ја сам некад преспава и у том хотелу, тој соби, тај ми Перо, значи комшија ми је, он је био, радио у Њемачкој и знао два језика и примљен је ту га примили као рецепционара. И он је погинуо на Олуји сад доље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да сте од наоружања имали ту аутоматску пушку и пиштољ јел тако?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: То је основно наоружање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад би изашли из собе и кад би се кретали по месту, да ли сте носили и једно и друго наоружање?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте носили?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Пиштољ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А пушку?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте држали пушку?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Остало то у соби или остане код дежурнога, ако ми некад, али нијесам је носио. Јер у слободно време, шетање по граду нисам има потребе да се носи, мало ко је и носио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питам где сте држали наоружање кад?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Дражли у соби, некад је било и у ауту, и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ту ноћ касно, шетате тим хотелом и наилази овај, како сте касније сазнали Грубјешкић?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте тридесет и нешто више је било вас полицајаца.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да ли је било 20, 30 не знам, али било је више људи, ко како шеће, тако, да ли је доша са акције или није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте знали да ти који се шећу око вас, тих тридесетак да ли су мештани или су негде са стране, то из виђења што сте познавали или нисте познавали?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја мислим да су то били већином околна села, мало је било мештана, мислим било их је али није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, ту, тог тренутка око Вас јел било мештана?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Баш тог тренутка, већином је било са стране.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јел било мештана ту поред Вас?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па ја сад не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ту ноћ кад сте шетали?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не знам дал је било, ал већином су били сви околних села, нико из центра није био, мислим није био, већином су Хрвати били у центру.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте Грубјешкић Вам прилази и каже има рањених да идете са њим'

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Тачно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сигурно знате да нисте ни доктор ни медицински радник?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли он то зна?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви знате да нисте, али да ли Грубјешкић зна да Ви то нисте, ни доктор ни медицински радник?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не знам, да ли зна, да ли не зна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рањени, кад каже рањени, да ли је прва помисао на то да им треба стручна помоћ? Где су рањени?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Значи мени Грубјешкић долази, било ту, каже има рањени, значи у тој ситуацији се тако човек сваки, и ја сам се тако осјећа, не знам како неки други, да се поставља питање да ли ћеш ићи, не знам ни ја шта ћеш, ил се то може да одложити, ја сам једноставно то своја савјест, ја мислим да то такав сваки у рату, јер сам провео тога већ више у рату, и ја се покупим и идем с њим, каже ајде, сједамо, каже идемо по доктора. Значи идемо по доктора да то види шта, како, и ми одлазимо, сједамо у његов ауто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, то смо чули. Кад се све то завршило Ви се враћате у 15 Лички корпус?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ово кад се завршио Слуњ, да. Кад се завршило ја сам био, да ли сам био дан, два, три још, ја кажем ја идем, али пошто, ја да не идем, ја сам, ја то нећу, ја се враћам назад у свој корпус и онда сам ја себи дао мало одушка па сам шета, прича, јер ја нисам био 11 месеци на овом подручју никако, јер тад су владали они, Хрвати, значи ја нисам мога кући, ја 11 месеци нисам био кући. Јер нисам могао тамо, и ја сам доша да мало са тим људима, тако и мало попричао, код ћаће и матере, јер су они прешли преко наших кућа, наше су куће биле поништене и покрадене, нека попаљена и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За то време док сте били у Слуњу, док се све то дешавало, да ли сте чули, евентуално познавали или из виђења, на пример Мирка Седлара?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Ману Трбојевића?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Нисам га знао, нег се, Ману Трбојевића, ја мислим да има два Мана, Мане Тробијевић, један је био пре рата нешто је био, ја мислим да је био командир милиције у Слуњу или је начелник, не знам тачно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, браниоци.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Његова је жена била у Храватску тамо.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Мало час сте помињали. Јел дозвољавате директно да питам или. Мало час сте помињали родитеље, село, раздаљину 12 до 15 километара од Слуња, начин на који сте ишли некад пинцом, некад својим аутом. Моје питање би било, колико често сте ишли кући у том периоду и да ли је имало неког правила, кад сте били кући, кад у Слуњу, и да ли сте Ви стално били у Слуњу или стално кући? Појасните нам то.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Било је значи повремено, кад сам ишо кући ишо сам, и сад, ја сам ишо тамо кући пошто је то било село мало, значи ван, засеок, ће су ми били матер и ћаћа. Ту су биле, појавиле много група које су пролазиле, тако кад сам ја ишо није ми било сигурно, значи ја некад одем и вратим се назад, некад преспавам исто то ми спавање није било баш. Тако да сам ја само заредом једну ноћ преспавам па две, три у Слуњу па опет тако, будем с матером и ћаћом и вратим се налево. И у Слуњу сам за то вријеме значи шетао исто ко да није рат, значи зезао се са оно, пита ће си, како си, ајмо нешто попит, значи везе нисам, ни помишља, нит сам има куд, нит сам носио пушку, у Слуњу за то време кад сам ја изашо из те милиције које сам ја, кад сам реко нећу ја држат пункт. Значи тад сам био, оно нормално се, и они који дођу с положаја имају по 10 дана, пет, шест дана слободних, онда ће си, како си, не знам ни ја тако, које сам знао. Тако да смо, оно дружили смо, и ја сам запалио и отишо сам.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: У том периоду од момента када се догађало ово око пункта, идеш не идеш, кажеш једног дана ниси отишо, па те он сутра пита што ниси отишо, ти кажеш ја нећу ићи, и кажеш враћам се корпус. Јеси ли од тог тренутка одлазио кући и колико пута?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја не знам дал сам.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: И колико је то отприлике дана било, ако можеш да се сетиш.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Значи био сам, то је било два, три дана, четири, значи не могу тачно, ја не мислим да сам у то слободно време да сам једно два дана у Слуњу био, а једно дан, ноћ и један дан сам можда био кући, оно с ћаћом и матером и тако.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ко је живео још са Вашим родитељима тад?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Живио је.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: У кући јел имало још кога?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ћаћа и матер су били и брат ми је, он је био на положају и он је исто долазио рјетко, не рјетко, он је био на положају он је рјетко долазио кући и тако.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Кажете 11 месеци нисте били на том подручју, јел то значи да 11 месеци нисте били кући?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, никако, значи Корански мост, тако како дјели, ја имам значи од моје куће до Плитвичког, до језера Плитвице хотела ја имам око 14, 15 километара, од моје куће, значи од Слуња сам око 15, а тако сам и

до хотела «Језеро» у Плитвицама, значи гдје је мост ја тај мост нисам прешао 10, 11 месеци колико је било, нисам кући никако ишо, значи нит сам видео кога свога нит.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: А јел то један био од мотива да се вратите у Слуњ?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Кад сам ја на крају, да. Кад сам на крају, па сам у том корпусу и тамо сам, није то далеко, то је 30 километара, тамо је 30 километара малено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само кажите мотив, ово што Вас бранилац пита?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли је или није?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Значи мотив је био да идем ја, да идем, значи ја сам био вамо, јер је било је то мојих кога сам зна и позна, каже побјегао, от'ша у Лику. Значи ја сам се вратио назад, идем помоћи тим људима, јер је то ситуација била гора него кад је па Слуњ, јер је 36 људи погинуло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то сте рекли.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: У паду Слуња. Значи у паду Слуња, све из засједа тако, једнога сам малог нашо, набили на колац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Немојте замерити, комуникација је мало отежана, и Ви сами видите, па не замерите ми што сам непосредан овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није отежано, баш се човек ослободио да нам исприча све што га мучи.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Дакле, ниси био 11 месеци кући, моје питање је било, је ли и то био један од разлога да дођеш у Слуњ, ниси видео родитеље, ниси био 11 месеци кући, или није?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Разлог је био да се вратим у свој крај, да својим људима, и нормално и родитељима зато што ми се ту налазе.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Добро. Да се вратимо на сам догађај, Ви сте овде објаснили редослед кретања, говорим о самом догађају, моменту када је страдао доктор, односно када се догодио овај догађај, када је убијен. Редослед како се ко од лица кретао од кола. Можете ли да поновите још једном да чујем, бојим се да ја нисам баш најбоље разумео. Ко иде први, ко други, ко трећи?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Значи налазио сам се тамо, овај како је, шта, значи ја се ту налазим, он долази мени, како и он и шта, значи не знам, он прилази к мени јер га не знам, јел. Он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, бранилац Вас пита за тамо, оно код «Сузија».

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Испред овог места где је доктор убијен, испред ове кафане. Значи моменат кад се излази из кола, ко креће први Грубјешкић или доктор, ајде да кренемо тако?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Грубјешкић излази први, он је први изишо, доктор за њим.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Добро, и како иду до врата тамо?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Значи он иде, врата, значи како је овај, овај је изошо, колко ја то, дал ту има нијансе само могу нијансе, које се ја не могу сјећати, излази, он излази, овај излази с друге стране, јер овај је био сувозач, значи он излази и овај иде за њим, како овај иде уз њега, овај одлази први.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када кажете овај, кажите који овај?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Кажите ко је овај, ко је овај.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Доктор улази први и овај за њим, значи он је иша, значи били су у пару у улазу, овај изостаје овај иде напред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је овај иде напред?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Доктор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доктор.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Јесам ли добро разумео, ти идеш трећи иза Грубјешића?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па ја сам значи они кад су изишли, онда излазим и ја, али су већ и доктор и он су кренули према вратима, јер то је било можда, велим до 15 метара.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: И ти крећеш за њима?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја крећем за њима.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Е, то сам.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја значи још не долазим, значи пред степенице ја долазим, значи да ли је било двије или три степенице, да ли је било два метра, или 1,89 ја не знам. Значи ја долазим до степеница, овај је већ ушо, значи он улази тамо и овај одавле, то се дешава пуцњава и тако даље.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Јеси ли и у једном моменту од тренутка када се доктор и Грубјешић кренули од кола, ти био иза доктора, поред доктора, да ли је он био испред тебе.?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Њи су двојица били испред мене, значи ја нисам ни њима, ја нисам, значи ја излазим из аута, њи два већ су на степеницама и улазе.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ко је теби ближи?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ближи ми Грубјешић.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Грубјешић. Јел они иду један поред другог или један испред другог?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја кад сам излазио овај је њему иша ја мислим да је било с десне стране. Значи овај улази у просторију испред њега, значи на степенице је први загазио доктор, загазио и улази унутра и овај за њим иде и тако, значи ја долазим до степеница, значи ја долазим до степеница. И то се дешава и тако то, у том окрету тако. Јер знам, гарантирам да се у окрету то било јер је кренуо према њему, доша је до близу њега, јер је овај био на самим вратима, сад како то, ја не знам, чујем сада приче да су га нашли на степеницама или вани, не знам гдје, да ли је то он још у том свом. Јер ми смо, ја га нисам ни видио кад је он пао, значи видио сам окренуо се, и још једном тап-тап и излази се. Значи он је већ оно, мислим већ је кренуо да пада. Значи

да ли је он. Он је пао нормално напред, нисмо се задржали ни секунде, значи колко смо отишли до аута, сјели у ауто, упалили ауто, е толко смо се задржали. Да ли је он после допуза доктор, да ли је што било, ја не знам како је нађен, јер он је мога допузат, значи то разлика свега метар, два да је кренуо можда напред.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Јеси ли ти видео код Грубјешића некакву торбу нешто у том повратку?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ко је донео ту торбу, да ли знаш?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ја сам чуо и како се пише и како су ови изјавили, које сам изјаве читао да је, после су они предали торбу, од њих двојице.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Не питам те то ко је предао, него да ли си ти тог тренутка видео ту торбу, након што се ово догодило с доктором?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, не.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Не.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не. У том моменту нисам, јер, ја како сам био у тој ситуацији то је било теже, не знам дал би ико то погледао сад те детаље што се десило. Јер наводно узета је торба, а сад дал је он узео, отишо у ауто, то је могуће, ја сам се, у паду како је доктор то, он кад је то, још кад је кретао, кад је окренуо према њему, ја сам већ окренуо леђа и ја сам кренуо према ауту, и значи то што се десило, како је он узео и шта је направио ја не знам. Нисам видео Грубјешић да је узео торбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нити сте после видели у ауту торбу?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, јер она је била, ја сам сједио од трага они су сједили, дал је н њу метнуо кад је ушао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у повратку сте седели позади?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је седео напред?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Сједео је овај, како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај сведок?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Овај сведок. То сигурно је тако било, сјећам се, ја нисам сједео напред, мислим колко се сјећам, давно је то било, али он је сједео напред, не могу, ја нисам сједео напред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не тврдим милион посто него, сигуран, јер не знам, мислим 99% да ја нисам сједео напред, значи ја сам, како сам ушо, нако сам сјео од те нервозе, отворио сам врата прва до мене, он је био код аута, овај сведок и тако су они ушли, он је залупио врата, отишао и тако смо. Ја кажем идем за ван, стани, ја прије хотела изађем ван. Отога је тако било, сутра је било то како била прича и шта знам тако. Ја да сам, да ја идем пријавит то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро рекли сте нам то.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Поменули сте мало час акцију, тужилац Вас је прекинуо у одговору, ову у којој сте Ви учествовали заједно са овом јединицом, претрага та терена која је била поред, како сте рекли у Слуњу?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да, та како Интервентна и шта ја знам.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Добро, јел ту било страдалих, кажете неко је заробљен, ко је заробљен, шта је то било?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, било је њих ја мислим или четири или пет уваћених.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Шта то значи уваћени, ухапшени?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ухапшени. Ухапшени и предати су у станицу и након не знам ни ја, чуо сам да су, они су ошли, да су пуштени, чуо сам, не знам, наводно да су пуштени, они су предати у станицу.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Мислим у тој акцији није било страдалих с једне и с друге стране?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не, не, ја не знам да ли је један можда, била је наводно пуцњава да га мало огребло једнога, огребло га, тога Хрвата, ја мислим да је огребан био, јел била је мало пуцњава, али углавном нико није, један је наводно окрзнут само.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Хвала судија немам више питања.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Да ли они предати су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам, имате Ви?

АДВ.МИРКО ЂОРЂЕВИЋ: Имаћу само два питање. Прво питање је моменат сам испред кафане, тих степеница, Ви сте трећи колико сам разумео, у Вашем сада излагању. Испред Вас је Грубјешкић, испред Грубјешкића је доктор. Доктор је ушао на врата од те девастиране кафане и тако даље. Грубјешкић иза њега стоји, под претпоставком сад говорим о претпоставци. Да ли Ви можете погодити ако имате намеру да погодите, пуцате у доктора, да ли Ви можете погодити доктора преко Грубјешкића или од Грубјешкића, да ли можете то?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Нема шансе. Значи нијесам мога никако. Та су врата била како су била, значи ја нисам мога, и да сам, мора би закачит у Грубјешкића, значи нисам мога никако, јер то је било, он је био тако, значи испред, ја сам био амо иза, да сам било колко био са стране нисам опет могао да погодим. Значи морао би закачити ја Грубјешкића, да сам пуцао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али сте све могли да видите?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па видио сам зато што то је, јер је осветлило, то се десило, ја не знам дал је то више трајало од минут ипо, два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.МИРКО ЂОРЂЕВИЋ: Кад сте Ви дошли у Србију?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Дошао сам на Олуји.

АДВ.МИРКО ЂОРЂЕВИЋ: Значи '95.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: '95. у августу.

АДВ.МИРКО ЂОРЂЕВИЋ: Да ли Ви у Србији имате неку некретнину, типа куће, стана?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не.

АДВ.МИРКО ЂОРЂЕВИЋ: Земљишта неког?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Ништа.

АДВ.МИРКО ЂОРЂЕВИЋ: Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро хвала, имате ли Ви још нешто да кажете, или да завршимо са Вашим саслушањем.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Па имам, очекујем, тражим да се баш, ја сам ћутао досад и то све а морам да, очекујем тога сведока, овога, значи не негирам нисам ни сад реко, значи то има и тако био сам. Не осећам се ни то, али овога човека не знам откуд, да се са овим свједоком да чујем, да видим да он како, откуд је он видио пушку у мене. Не знам зашто то реко и због чега је. Значи исто је, не знам зашто лаже, јер ја, испало би као да сам ја сад реко, Ви сте мене питали јер он пуцао, значи није, нисам то видио. Једино даје пуца из пригушивача, значи, ја у њега нисам видио ништа, можда је он носио, значи он је изиша, био у ауту, изиша из аута, није се одмака од аута, то сам видио, а сад колко је он био од аута близу и с које стране не могу се сјетит, али није пуцао. Испало ко да би ја реко да је овамо сад пуцао. Значи колко је он овде, чак сам можда ја можда и мање ту крив, ја ето, ја сам се нашо, али не знам, не разумијем зашто је тако и то, ово што изјављују други то је истина, ова је дјевојка видјла, сведок, значи ми смо били тамо, отишли смо, е овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћете касније да коментаришете, када ти сведоци буду, Ви ћете моћи да коментаришете све.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Не знам, чекам баш овога баш да га чујем, баш да видим то његово, зашто и због чега је он то реко и. Ал тврдим свачим значи свачим тврдим да, значи јес то ово како је реко, али до овога тренутка кад се то десило, значи нисам посједовао то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала Вам, сада седите.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: И немам ништа против њега, не знам зашто, баш га очекујем да се нас два суочимо, да видим, да га питам што је то, човека да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала Вам сада можете да седнете. Реците ми само да ли сте Ви у ЦЗ-у или овде.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: У ЦЗ-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вам тамо добри услови?

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Добри су, није лоше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

ОПТ.ЗДРАВКО ПАШИЋ: Мислим није лоше, затвор је, шта да радимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сада пре него што почнемо са доказним поступком да се договоримо. Обзиром да нам је сведок тражио посебне мере заштите, он је ту, и има неке обавезе по подне, да ли хоћете да га замолимо да дође у понедељак, уколико би онда то данас, продужили ово саслушање. Ако се слажете за сведока који је позван, не за оштећену него за сведока, да га замолимо да дође у понедељак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам ништа против.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто он има неке обавезе поподне, може да остане само до неког одређеног времена овде. Слажете се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Слажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Слажемо се судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто већ настављамо у понедељак. Онда можете да кажете сведоку да дође у понедељак. Па ћемо онда сада да наставимо, да кажемо.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, јел можете само да нам кажете које мере заштите тражи он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За сада не знамо, знамо само оно што је рекао Служби нашој, за помоћ и подршку жртвама и сведоцима, мере заштите у смислу члана 117 ЗКП-а. Неке, искључење јавности, ускраћивање података о његовом идентитету, то се не односи на.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: У реду, него ипак мислим директан контакт између њих, једна од радњи процесних би била веома битна за све вас и за нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да наставимо онда у понедељак.

ДОКАЗНИ ПОСТУПАК

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се саслуша оштећена Драгица Мајурец.

Добар дан.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде позвани у својству оштећене, покојни Драгутин Крушић је Ваш брат, ми ћемо сада претходно пре Вашег испитивања да узмемо Ваше податке.

Оштећена Драгица Мајуред од оца? Име Ваше оца и година Вашег рођења?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: Јосипа, 25.09.1937.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: Јосип.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, Ви сте рођени где?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: Вишњевац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша адреса је Вировитица, Богданићева број 14.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: Богданићева 14-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је улица?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: Богданићева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Богданићева?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 14. Ваше занимање?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: Умировљеник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пензионер. Да ли познајете ове овде особе, односно ову особу против које се води поступак, Ви нисте с њом у сродству?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: Не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претходно пре него што Вас испитамо, ја ћу Вас да упозорим да сте као сведок дужни да говорите истину, да се за лажно сведочење кривично одговара, да нисте дужни да одговарате на сва питања, она питања која би Вас изложила кривичном прогону и некој материјалној штети, или тешкој срамоти, Ви не морате да одговарате на њих, и Ви морате пре него што дате исказ да положите заклетву. Текст је ту испред Вас, уколико није, понављаћете замном.

Опоменућа на дужност казивања истине, након што је положила заклетву у смислу члана 106 ЗКП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заклињем се.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питана, говорити само истину.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: И да ништа од онога што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: Нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви ћете нам сада рећи у вези Вашег брата, где је он радио, да ли је он целог живота радио у Слуњу, да ли је ту био, да ли је током неких ратних операција тамо на том подручју на било који начин учествовао у тим операцијама. Да ли је он све време ту радио, да ли је он желео ту да остане, или је можда желео да оде из Слуња, да ли је имао неке проблеме, да ли је било када вршио било какву дискриминацију приликом лечења и да ли Вам је нешто познато о његовом страдању?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: Па мој брат је радио у Дому здравља у Слуњу, од шестог мјесеца '77.године, стално до '91., кад је усмрћен тамо. Он је лјечио све болеснике, колико ја знам он није никакву дискриминацију радио, он је лјечио све пацијенте, све болесне без обзира на вјерску, националну припадност, њему то његова лјечничка етика и мислим, мора по тој етици, а он је и био хуманиста, он је био човјек збиља желио помоћи и мислим да су га људи тамо као лијечника и цијенили и да је са свакоме био при руци и у свако доба помагао, и ја мислим да, колико ја знам да није био с никим ни у сукобу, да је радио свој посао, био на свом послу,

савјестан колико ја знам, никад ја нисам ништа чула, да би он нешто лоше учинио.

На примјер ја сам живјела у Вировитици он је радио и живио у Слуњу, пуно је радио, пуно дежурстава је имао, пуно је ишао на терен, радио је и у овим мањим мјестима у амбулантама, тако да, један човјек који је био вриједан, мислим да су га и цијенили као таквога, и да није никоме нажао ништа учинио. Радио свој посао, имао је стан у Слуњу, тако да ја не могу рећи да је он било шта лоше учинио било коме, а за вријеме рата он је тако остао, јел је рекао мора помагат људима, то је његова обавеза као лијечника. Он би можда и отишао из Слуња, али је он остао кад је САО Крајина тамо настала, односно кад је дошла војска САО Крајине, он је у ствари тамо затечен, он и још једна медицинска сестра. Био је доста, колко сам ја чула, јер ја нисам с њим могла разговарати јер су телефонске линије већ биле прекинуте у тим ратним операцијама, негдје тамо 15.08.'91.године, тако да је он остао тамо.

Да је имао неких проблема имао је, барем по причању ове медицинске сестре, Оштина Маријане, која је радила с њим и која је остала с њиме у Дому здравља-Слуњ. Колко је она мени рекла, каже није се смио кретат без полиције, није смио ићи у стан без пратње полиције, да је имао проблема и да су онда једне вечери, то је било негде 22., на 23.12., дошли у Дом здравља, два мушкарца у војним маскирним одорама, да су рекли да има пуно рањених, негде у Цетинграду, да су тражили доктора Крушића, да иде на интервенцију, то сам чула, ја то нормално нисам видјела али како су причали, та ми сестра причала која је била у том Дому здравља. И да су рекли да не треба ић медицинска сестра, нег да иде сам, он је узео ову своју докторску торбу, ваљда са свим тим што треба инструментима, имати те љекове, не знам ни ја, и да је отишао са тим људима и да се више није вратио, и да су га други дан нашли мрвога испред неке гостионице на степеницама убијеног. Тако сам то чула, ја то нисам видјела, ја сам била само после неке '96., заправо '95., ишла сам тражит његов гроб, самном је била Јуришин Јасмина, зубарка, докторица из Слуња, ми смо нашле тај гроб, међутим, 02.07.'96., била је ексхумација леша, била сам на утврђивању идентитета, радило се о моме брату, био је пет година, од дана усмрћења до дана ексхумације прошло је пет година. Сахрањен је после ексхумације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Реците ми да ли сте било шта добили од његових личних ствари, од онога што је пронађено у стану?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: Ништа, стан је девастиран, све однешено из стана, имао је и новац, јер је мислио купити стан, међутим обзиром на ситуацију која је била није то учинио, имао је негде око 50-60 тисућа њемачких марака за стан, то је све нестало, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Његове личне ствари које су нађене код њега у Дому здравља?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: Ништа, није нађено, ништа није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте добили ништа?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: Ништа, баш ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте било када учествовали у неком кривичном поступку поводом овога у својству оштећене?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Вам познато да се у Хрватској водио поступак?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Вам познато да се поводом овог догађаја?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: Је, је, познато ми, али ја нисам била позивана на расправу, нису ме звали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми још да ли је Ваш брат имао неку супругу ванбрачну или брачну, или брачну или ванбрачну децу, обзиром да те податке немамо, који би евентуално били оштећени у овом поступку?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: Па мој брат је дуго година живјео невјенчано са Полимас Аном, она је Српске националности, али су се вјенчали '89.године, негдје у шестом мјесецу, тако да је тај брак постојао у вријеме док је овога се догодило са мојим братом. Она је у Загребу, она живи у Загребу, дјеце нису имали. Она се зове Полимас Крушић Ана, живи у Загребу Гајинице 9.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу још да Вас поучим да у смислу члана 317 ЗКП-а, Ви имате право у овом поступку и да истичете имовинско-правни захтев. И још да Вас питам, мада ћемо видети наравно, ми ћемо позвати и супругу, да ли се Ви придружујете гоњењу, да ли постављате неки имовинско-правни захтев.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: Па ако ја имам право могу поставити, ја бих поставила неки имовински захтјев, обзиром на све ово, на претрпљену бол, страх и све остало. Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али га не опредељујете. Добро. Имате ли питања, чланови већ, не. Тужиоче, бранилац, немате питања. Оптужени јел имате питање неко. То је било оно што смо данас предвидели да Вас питамо. Хвала Вам што сте дошли.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: Имам неке, не знам јел имате Ви свједоке који би још могли потврдити смрт мога брата, не знам да ли Вам то треба, ил Вам то не треба, јел имате довољно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо овде сведоке које је тужилац предложио да их саслушамо у току овог поступка. Уколико Ви имате нека друга сазнања ја Вас молим да контактирате сада након овога са тужиоцем.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: Ја сам се интересирала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ћете контактирати са тужиоцем обзиром да ми овде имамо неке сведоке који су тражили неке посебне мере заштите, па не бих хтела да их сада спомињете у овој фази, њихова имена, пошто ћемо им евентуално одредити неке посебне мере заштите, можда нећемо откривати њихов идентитет.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: Онда не бих сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда ћете то оставити и контактирати са тужиоцем након овога сада, Вашег саслушања.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ето то је било оно што смо предвидели да Вас питамо.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: Добро, ако још шта треба ту сам, ако Вас још шта занима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, трошкови су. Ваши трошкови су обезбеђени јел тако, Ви сте били овде.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: Да, ја сам била овде, да. Преспавала сам у хотелу.

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: Немате неке друге трошкове?

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНА ДРАГИЦА МАЈУРЕЦ: Па немам, превоза немам, и то је осигуран превоз, то немам, неке друге трошкове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Да ли обзиром да бранилац, ако ће бранилац да интервенише нешто, ајдмо онда званично па с микрофоном и то. Не, или је то било овако, добро. Ми смо за данас предвидели кажем вам и овога другог сведока, обзиром да смо га по претходном договору отпустили и рекли му да дође у понедељак ми би за данас завршили. Евентуално можемо да одлучимо о примени тих посебних мера ако он није отишао, пошто је сад 13.10, па да завршимо то.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се претрес настави:

- 04.фебруара 2008.године, са почетком у 09.30 часова.

Записничар

Председник већа-судија